

Nádej a pád

*Skutočný
příběh*

**Brandon
McYntire**

Brandon McYntire

NÁDEJ A PÁD

© Brandon McYntire
Michalovce – Slovensko 2018
ISBN: 978-80-570-0157-7

Názov originálu: Nádej a pád

Autor knihy: ©Brandon Mcyntire (pseudonym)
vlastným menom (Branko Mateja)

Vydavateľstvo: Branko Mateja – Samovydavateľ

Výroba obálky: ©Branko Mateja

Fotografia na obálke – www.Pixabay.com

Počet strán: 83

Formát: PDF

Vydanie: Tretie.

Michalovce 2018

ISBN: 978-80-570-0157-7

Predslov

Nie je príbeh ako príbeh. Dokonca to platí aj o diagnózach. Nie je diagnóza ako diagnóza. Tento príbeh obsahuje reálne zážitky človeka, ktoré prežíva už od raného detstva.

Ak si poviete, že kdesi si zo mňa robia blázna, tak v tomto prípade to platí.

Časti obsiahnuté v tejto knihe sú napísané prostredníctvom priameho rozprávania postihnutého jednou diagnózou. Je to príbeh človeka, ktorého poznám od školských čias. Človeka veľmi schopného a zručného, plného inovatívnych predstáv o veciach okolo neho. Človeka duchovne založeného, ktorý nikdy nechodil po krčmách a venoval sa mnohým záujmom, nielen technického smeru, ale aj literárneho.

Sú to až neuveriteľné zvraty v deji reálneho života, ktorých som bol sám svedkom. Bol som svedkom na mieste a v čase, keď sa jeho život začal lámať po nečakaných po sebe nasledujúcich udalostiach, ktoré prichádzali ako blesk z jasného neba. V tomto príbehu mu dám meno Rony. Rony je už teraz momentálne vyvrheľom spoločnosti, a aby som zachoval jeho súkromie, radšej mu v tomto príbehu dávam prezývku.

Niekedy sa zdá, že problém je v podstate veľmi malý, ale časom dostane človeka do úzkych, dokonca až do životnej krízy.

Je to chyba, ktorá sa nachádza niekde v rozmedzí lekárskom a následne úradnom. Medzi tým je jedna absolútna priepasť, v ktorej nevidno na dno. Je to priepasť plná prekvapení, sklamaní, plná nepochopenia, čudovania sa, zosmiešnenia, ale, žiaľ, postupne dostáva človeka na okraj spoločnosti a nebojím sa povedať, hoci sú to silné slová, že táto diagnóza môže dostať človeka rovno na ulicu.

A aby som nezabudol, pri padaní do tejto priepasti sa človek nevyhne psychickým problémom, a preto často môže skončiť aj s ďalšou diagnózou, no v tomto prípade už na psychickom základe.

Pri mojom čiastočnom študovaní dostupných materiálov o tejto diagnóze som sa dozvedel, že lekárska veda sa zhoduje v jednom. Už od objavenia sa tupozrakosti v detskom veku treba vec podchytiť tak, že sa dieťaťu nasadia okuliare s jednou prelepenou stranou na zdravom oku. Preto, aby sa namáhalo to oko, ktoré je diagnostikované ako tupozraké.

O výsledkoch liečby by sme mohli viesť zbytočné diskusie, ťažko povedať, nakoľko je vyliečenie reálne, ak vôbec je.

Ja nie som lekár, ani som sa o túto oblasť nikdy nezaujímal, len som sa rozhodol zaznamenať úseky života človeka trpiaceho touto diagnózou. Jeho príbeh ma natoľko fascinoval, že ho píšem v prvej osobe, akoby som písal o sebe. Je to jednoduchšie, ľahšie sa mi to skladá do príbehu a vyznieva to tak presvedčivejšie.

Brandon McYntire – Nádej a pád

„Tak už zhasli hviezdy moje
ja pýtam sa, čo vyhral som
zašlo slnko za dlane moje
keď stojím nad priepasťou“

Rony

Kapitola prvá

*„Raduj sa zo života,
kým slnko je na tvojej strane.“*

Bol koniec školského roka dvetisíc. Maturita na strojárskej priemyslovke dopadla úspešne. Pokojne som si vykračoval naším mestom Michalovce s pocitom zadosťučinenia.

Bol piatok, oddychoval som a rozmýšľal. V pondelok ma čakal pohovor do môjho prvého zamestnania. Podal som si žiadosť o prácu v najväčšej miestnej fabrike. Na začiatok to stačí, veď nemôžem hneď pracovať ako šéf firmy. Najprv musím začať od nuly. Rôzne myšlienky mi lietali hlavou, bol som spokojný sám so sebou a s vlastnými výsledkami. Bol nádherný deň, večer ma čakalo stretnutie s priateľmi...

Víkend ubehol rýchlo a prišlo očakávané ráno. Bolo sedem hodín, keď som vyrazil z domu na pohovor do našej fabriky. Došiel som k hlavnej bráne, kde už na pohovor čakala hromada mojich rovesníkov. Za krátku chvíľu sme sa zoznámili a preberali naše maturitné oslavy a veselé príhody súvisiace s nimi.

Na hlavnom termináli sa objavila žena s visačkou na krku a nariadila, aby sme všetci šli za ňou. Tak sa aj stalo. Došli sme do veľkej haly, kde boli lavičky pri stenách. Posadali sme si a trpezlivo čakali na ďalšie pokyny. Tentokrát z dverí vyšla iná pracovníčka v kostýme, ktorá nás mala mať na starosti.

Vysvetlila nám, že budeme volaní dnu postupne, kde budeme skladať skúšky zručnosti a po vykonaní týchto skúšok budeme musieť miestnosť opustiť a znova čakať

na chodbe na ďalšie pokyny. Boli to zvláštne pocity. Zo školských lavíc sa zrazu začína otvárať priestor na zarábanie, ktorý vedie k samostatnosti, možno na začiatku len k čiastočnej.

Tak už prišiel rad aj na mňa. Vošli sme dnu a sadli sme si každý, kam sa nám zapáčilo.

Na stole bola položená akási krabica so súčiastkami na skúšky zručnosti.

Začal sa test. Po skončení sme vyšli na chodbu a museli čakať, kým sa vystriedajú všetci a potom nám oznámia výsledky, kto bol úspešný a kto nie.

Prišla očakávaná chvíľa, pracovníčka fabriky vyhlavala výsledky. Moje meno bolo medzi úspešnými. Oznámili mi, že výsledky boli sto percentné, a tak na druhý deň mám ísť spolu s ostatnými na vstupnú zdravotnú prehliadku nutnú na zamestnanie sa v tejto firme.

Bolo ráno, včas som si pristal a vybral som sa na vstupnú lekársku prehliadku. Došiel som do nemocnice, kde už na chodbe čakali známi zo včerajšieho dňa. Zhruba po hodine čakania som prišiel na rad. Vošiel som dnu, doktor ešte niečo hľadal v papieroch. Po chvíli sa obrátil ku mne a vypytoval sa na rôzne choroby, ktoré som, samozrejme, nikdy nemal. Po chvíli ma dal posadiť na stoličku, aby mi urobil očné vyšetrenie... a tu sa začína prípad, ktorý ja pomenujem prípad „oko“ (ešte sa viackrát vrátim k tomuto názvu, preto pre ľahšiu zapamätateľnosť som mu dal názov).

„Sadnite si a počkajte,“ povedal doktor. „Teraz si zakryte rukou ľavé oko a čítajte zo svetelnej tabule, tam, kde zasvieti svetlo“.

„Dobre,“ odpovedal som a čítal som všetko zaradom, ako má byť.

„Teraz si zakryte rukou pravé oko.“

Zakryl som si pravé oko.

„No, čo je? Prečo nečítate?“

„Ja nevidím, čo mám čítať.“

Nastalo ticho.

„Vy nevidíte?“

„Nie,“ odpovedal som, „nevidím.“

„Dobre, sadnite si naspäť a ja sa pozriem do vašich papierov,“ povedal doktor a zahrabal sa vo fascikli. „No, vy máte ľavé oko tupozraké, skoro slepé... A to ste si mysleli, že vás pustím do práce? Takéto riziko si nemôžem zobrat' na zodpovednosť.“

Pozeral som naňho a nevedel som, ako mám reagovať.

„Ale ja chcem ísť do práce, ved' som spravil skúšky...“

„Nie, to je strata času, nemôžem vás tam pustiť, môžete sa obliecť, mám ešte veľa ľudí na chodbe.“

Obliekol som sa a vyšiel som na chodbu. Už podľa môjho výrazu tváre pochopili všetci, s ktorými som čakal, že moja prehliadka nebola úspešná. Nemal som ani náladu

nikomu nič vysvetľovať. Pobral som sa domov s rôznymi pocitmi. Teda takúto frašku som nečakal. Nemohol som ešte vstrebať to, čo sa pred chvíľou udialo na vstupnej prehliadke.

Takže prípad „oko“ je centrom deja toho príbehu. Častejšie sa k nemu vrátíme.

Vysvetľoval som doma rodičom, čo sa stalo. Najprv nechápavo na mňa pozerali a až po chvíli si spomenuli, že keď som bol ešte malý, tak mi dávali špeciálne okuliare, pretože som mal poloslepé ľavé oko. Bola to súčasť liečby. Bral som na liečenie očí aj nejaké lieky. No očividne to nemalo žiadny efekt.

Rozhovor sa skončil zhodnotením, čo tam po jednom doktorovi a jednej firme, veď sa nájde niečo iné.

Nasledujúce dva mesiace som nenašiel žiadnu prácu ani ponuku na nejaké výberové konanie... Proste nič. Naše mesto je malé, neoplýva ktovieako pracovnými možnosťami.

Po dlhšom čase sa ozvali príbuzní z Bratislavy, že mi môžu vybaviť prácu v Petržalke v jednej veľkej firme, kde by som pracoval ako strážnik. Nič náročného, len by som musel zapisovať autá, ktoré by vchádzali a vychádzali z tejto firmy a sem-tam vybavovať aj telefonáty.

Svitla nová nádej.

Po dvoch týždňoch som bol objednaný v Bratislave u šéfa na pohovor.

Vychystal som sa, ráno som dobehol na vlak a celý čas som uvažoval, ako v ďalekom meste budem fungovať. Ako budem bývať a dochádzať... Poznáme všetci tieto záležitosti.

Prišiel očakávaný deň. Vošiel som do hlavného vstupu tejto firmy. Podpísal som sa a čakal som na pokyn, kedy ma pozvú na pohovor.

Vyšiel vysoký starší muž a kývol na mňa. Vošiel som do kancelárie. Sadol si oproti mne za svoj šéfovský stôl a skúmavo pozeral na mňa.

„Vy ste z Michaloviec?“

„Áno,“ odpovedal som.

„Vidím, že ste ešte len krátko po škole, ale to nie je pre mňa problém. Táto práca je náročná len pre jednu vec. Čas. Treba v nej stráviť veľa času. Je to jednoduchá práca a jediné, čo vyžadujem, aby ste nepili počas pracovnej smeny.“

„Ja nepijem vôbec, som abstinent.“

„Tak teda, ak máte záujem, ja vás zoberiem. Vyskúšate si to u nás a počas troch mesiacov sa rozhodnete, či ostanete. Poskytujeme ubytovanie priamo v našom hoteli, platby sú zaň minimálne a máme tu aj závodnú kuchyňu. V podstate tu máte všetko, čo potrebujete. Teraz sa môžete vrátiť domov na východ, musíte ešte absolvovať zdravotnú vstupnú prehliadku a od prvého môžete u nás nastúpiť.“

„Dobre, ďakujem za pohovor, tak sa vám ozvem potom, keď už budem mať prehliadku.“

„V poriadku, sme dohodnutí, môžete ísť.“

V ten deň som sa ešte prechádzal po Bratislave, prešiel som staré mesto a zakotvil som v obchodnom dome Aupark, kde som si dal aj obed. Mal som ešte čas do odchodu vlaku, tak som sa šiel pozrieť aj na Bratislavský hrad.

Večer som si do vlaku kúpil lôžko, aby som sa normálne vyspal. Ako ubehla cesta, ani neviem, zaspal som hneď, ako som zaľahol.

Keď som pricestoval domov, bol som vyspatý, a tak som mohol hneď ísť do mesta a vybavovať ďalšie veci ohľadom práce v Bratislave.

Bolo desať hodín doobeda. Vybral som sa k obvodnému doktorovi na vstupnú prehliadku potrebnú pre firmu v Bratislave.

V ten deň bola čakáreň prázdna, zaklopal som. Otvorila sestrička a pozvala ma dnu. Po minúte som sa dostal aj k doktorovi. Odovzdal som mu papiere z bratislavskej firmy a on ich študoval.

Po chvíli nemo pozeral z okna. Uvažoval...

„Tu máte naspäť papiere. Nemôžem vás tam pustiť.“

„Prečo? Veď je to práca na parkovisku, kde sa nerobí skoro nič.“

„No, ale sú tam nočné smeny, a to nemôžem podpísať, vzhľadom k vášmu zraku, viete, to vaše ľavé oko...“

Pozerali sme chvíľu na seba a nevedel som ani, čo povedať.

„Skúste zavolať do Bratislavy, či vám odpustia nočné smeny a potom sa budeme baviť ďalej.“

Zostal som ako prikovaný a neveril som, čo som práve počul.

„Ale veď to je smiešne, samozrejme, že mne nikto nebude v Bratislave vychádzať v ústrety, na prácu je tam ľudí dost.“

„Aspoň to skúste a potom prídte a uvidíme, čo s tým ďalej.“

Zobral som papiere a odišiel som domov.

Doma pri vysvetľovaní, čo sa udialo, zase na mňa každý pozeral, akoby som priletel z Marsu.

„Tak zdvihni telefón a volaj do Bratislavy,“ povedala mama.

Priebeh telefonátu so šéfom z Bratislavy:

„Dobrý deň, tu je Rony.“

„Dobrý deň, tak ako to prebehlo?“

„Chcem sa vás opýtať, či by ste mi mohli dať tú prácu aj bez vykonávania nočných smien, pretože môj doktor mi nechce vystaviť papiere pre tie nočné smeny.“

„A to už prečo?“

„Pretože som tupozraký na ľavé oko už od detstva. To znamená, že na ľavé oko vlastne nevidím.“

„Aha, tak to je problém...“ odpovedal šéf.

„Viete čo? Zavolám vám asi tak o hodinu.“

„Dobre, budem čakať.“

Za ten čas som sa začal zmierovať s celou situáciou, že som zrejme už skončil aj s prácou v Bratislave.

Po viac ako hodine a pol zazvonil telefón. Dvihol som a bol to šéf.

„Tak sa vás chcem opýtať... aj napriek tomu vášmu problému chcete u nás naozaj pracovať?“

„Áno, chcem, už aj veci mám prichystané...“

„Tak teda sa dnes zbaľte a nočným spojom prídte do Bratislavy, aby ste ráno boli už tu vo firme. Máme tu vlastného doktora a ja som sa s ním radil ohľadom vás. O nič sa nestarajte, len prídte a ja vám tú prácu dám.“

„Dobre, idem hneď na stanicu kúpiť si lístok a zajtra ráno som tam.“

„Ráno vás budem čakať v mojej kancelárii, tak sme dohodnutí.“

„Dobre, prídem, uvidíme sa zajtra vo vašej firme.“

Po zložení telefónu som okamžite bežal na stanicu, kúpil som si nočné kupé s lôžkom. Dobehol som domov, pobalil som si veci a o šiestej večer som už sedel aj s kufrom na stanici.

Na druhý deň som došiel na centrálu firmy, kde ma

už očakával šéf.

„Nechajte tu veci a chod'te rovno do pavilónu naproti. Je tam náš firemný doktor a on vás vyšetří.“

Tak som šiel k nemu. Sedel nad mojimi papiermi a čosi písal do mojej zložky. Po chvíli sa pozrel na mňa a povedal:

„Tak, napísal som vám, že vás dávame na najmenej rizikovú pracovnú pozíciu na predné parkovisko. Ešte vás vyšetřím podľa predpisov a môžete ísť.“

Doktor dokončil prehliadku a poslal ma aj s papiermi za šéfom. Ten už mal pre mňa na stoličke pripravenú uniformu a potrebné veci, dokonca aj kľúče od izby, v ktorej som mal bývať. Uviedol ma do systému, ubytoval som sa a na druhý deň som už nastúpil na strážnicu.

Tak v tomto prípade prípad „oko“ nezohral až takú dramatickú úlohu. Dostal som prácu, hoci len na parkovisku, ale predsa za trojnásobný plat ako v našom meste na východe. Bol som spokojný. Šéf mi dal pracovnú zmluvu na rok, pretože firma má takéto stanovy. Rok som pracoval v tejto firme a k práci som sa staval zodpovedne. Mal som slušný plat, párkrát som navštívil aj Viedeň. Partia bola celkom kamarátska, no najviac času sme strávili na smenách.

Rok ubehol ako voda, blížil sa koniec mojej zmluvne dohodnutej práce, a už som musel plánovať, čo vlastne budem robiť ďalej.

Po návrate domov som znova bol bez práce a rozposlal som žiadosti o zamestnanie do mnohých firiem. Mal som našetrené peniaze z Bratislavy, tak to spočiatku ešte celkom šlo.

Keď sa ale už šiesty pohovor v potenciálnej firme skončil fiaskom, čiže prípadom „oko“, rozhodol som sa navštíviť očnému špecialistu a vyložiť si karty na stôl.

Bola jedna hodina poobede, doktor sa práve vrátil z obedňajšej prestávky. Pozval ma dnu a začal sa rozhovor:

„Dobrý deň, ja som prišiel za vami, lebo nejak nerozumiem celej situácii.“

„Čomu nerozumiete?“ spýtal sa doktor.

„Rozmýšľam celý čas nad tým, akú robotu mám vlastne hľadať, keďže ma v podstate nepustíte do žiadnej.“

„No, pozrite... vy môžete pracovať ako každý zdravý človek.“

„Ale veď ste ma nepustili za posledné dva mesiace do šiestich firiem, ktoré mi ponúkali prácu.“

„Hm, to nemôžete takto brať. Viete dobre, že nočné smeny vykonávať nemôžete a ani na rizikové pracoviská vás nemôžem poslať. Mimochodom, v dnešnej dobe sú nočné smeny bežnou realitou v mnohých firmách a spoločnostiach.“

„Tak to je ale potom určité obmedzenie, nie?“

Doktor na mňa pozeral a uvažoval, čo mi odpovie.

„No, je, ale veľmi malé, neberte to takto. Musíte si nájsť prácu, ktorá vás nebude zaťažovať a nebude mať nároky na vstupnú zdravotnú prehliadku.“

„Aha, tak teda dobre. Čiže vo fabrikách budem zbytočne hľadať, keďže nočné smeny sú tam všade.“

„Presne tak, musíte si hľadať ľahšie zamestnanie.“

Týmto sa rozhovor skončil a ja som sa s otáznikmi v hlave pobral domov. Doma sa o tom rozpútala veľká debata, no a nakoniec sme dospeli k záveru, že môžem robiť jedine nejakého obchodného zástupcu a pod. Skôr kancelárske práce.

Bol október a vonku otrasné počasie, sedel som doma nad inzerátmi a vypisoval som nové žiadosti o zamestnanie. Narazil som na inzerát, kde hľadali obchodného zástupcu pre firmu, ktorá predáva vodoinštalračné potreby. Na druhý deň som im zatelefonoval a dohodli sme sa na pohovore o týždeň.

Bolo desiateho októbra dvetisíc dva. Stál som pred budovou spoločnosti a čakal, kedy mi otvorlia dvere. V pozadí, v šere sa mihla akási postava. Prišla mi otvoriť staršia pani, predstavila sa ako Eleonóra, sekretárka tejto spoločnosti.

„Vitajte, podťte dnu, nestojte na tej zime. O chvíľu sa vráti šéfka z terénu a vezme vás k sebe na pohovor.“

„Dobre, ja počkám, mám času dost.“

Medzitým som si triedil doklady a veci v mojej príručnej taške. Čakal som zhruba pol hodiny, keď sa vo dverách objavila staršia žena v kostýme a s fasciklom papierov ruke. Pozrela na mňa a usmiala sa.

„Vy ste prišli na pohovor?“

„Áno, to ja som s vami telefonoval, že dnes prídem. Som z Michaloviec.“

„Výborne, tak poďte. Ja sa zložím a hneď preberieme všetky náležitosti.“

Sadol som si na kožený gauč a čakal som. Po asi desiatich minútach sa pozrela na mňa a začala rozprávať.

„Tak, naša firma... ak máte záujem, je to nenáročná práca, ako som hovorila, ide tu o komunikáciu so zákazníkmi a s novými zákazníkmi, dáme vám firemné auto a od pondelka môžete začať.“

„Súhlasím. Tak teraz idem domov a v pondelok sa uvi-díme.“

„Áno, ešte aby som nezabudla, tu máte tlačivo, musíte ísť na vstupnú prehliadku k svojmu doktorovi, pretože budete aj šoférovať naše auto, je to len formalita.“

„Dobre, môžem ísť aj dnes, veď nemám nič také na práci.“

„Tak sme sa dohodli, môžete odísť a v pondelok sa uvidíme.“

„Ďakujem, v pondelok ráno tu budem, dovidenia.“

„Dovidenia... a nezabudnite na tú prehliadku!“

A znova sedím na chodbe v našej nemocnici a čakám, pokým na mňa príde rad. Po hodine čakania sa otvorili dvere a vyšla sestrička:

„Tak poďte... a máte aj papier?“

„Áno, mám.“

„Viete, že budete musieť znova zaplatiť poplatok za vstupnú prehliadku?“

„No čo už, budem musieť.“

„Tak poďte... a môžete ísť rovno k doktorovi, už tu nikoho dnes nemáme.“

Vošiel som dnu, sadol som si a doktor sa na mňa otrávene pozrel a opýtal sa:

„Tak čo máte?“

„Našiel som si znova prácu, tentokrát ako obchodný zástupca, nič náročného, práca v obleku...“

„Dobre, dajte mi tlačivo, pozriem sa na to.“

Vzal papier do ruky, študoval ho a začal niečo doň písať. Hneď sa mi uľavilo, už bolo isté, že dostanem prácu. Nakoniec dal pečiatku na papier a uzavrel fascikel.

„Je tu problém a nemôžem vás tam pustiť.“

„Čože?!“

Zdalo sa mi, že som zle počul, to snáď nie je pravda. To je ako zlý sen.

„Prečo ma tam nemôžete pustiť?“

„No, v zmluve máte ukotvené, že budete vykonávať prácu aj na služobnom aute a vy s vašim zrakom nemôžete

pracovať ako šofér z povolania.“

„To snád' nie je pravda, to myslíte vážne? Ved' vodičský preukaz mám od skončenia školy a mám vlastné auto!“

„Nooo... to je jedna vec, v súkromnom živote si šoférovať môžete, ale v zamestnaneckom pomere nie. To si nemôžem zobrat' na zodpovednosť, musíte ma pochopiť.“

„Tak toto je dvanáste zamestnanie za posledné obdobie, o ktoré som prišiel!“

„Skúste zavolať do firmy, či môžete robiť obchodného zástupcu bez auta, alebo či by vám nedali vlastného šoféra.“

„Obchodný zástupca bez auta?!“

„Veľmi dobre viete, že to nie je možné a vlastného šoféra môže mať tak riaditeľ firmy a nie nejaký obchodný zástupca.“

„Pozrite, ja za to nemôžem, ja som vám túto vec nespôsobil. Musíte si nájsť ľahšie zamestnanie.“

„Ľahšie?! No a aké je ešte ľahšie? Ved' ľahšie od tohto už asi ani nie je! Tak čo mám vlastne robiť? Doma začínajú problémy, naši sa začínajú na mňa hnevať, lebo si myslia, že som lenivý a nikde sa mi nechce pracovať!“

„Oni musia pochopiť najprv vaše obmedzenie. Ak tomu nerozumejú nech prídu za mnou... Vy môžete pracovať ako každý zdravý človek, ale nemôžem vás pustiť na nočné smeny do fabriky, ani za volant ako šoféra...“

„No a aké je riešenie celej situácie?“

„Musíte si nájsť prácu, v ktorej nebudú vyžadovať žiadnu lekársku prehliadku.“

„Ale veď taká firma možno ani neexistuje!“

Už som bol z celého rozhovoru zdeprimovaný, vedel som, aký výraz tváre budú mať rodičia po oznámení, že nemôžem pracovať ani ako obchodný zástupca.

Doktor zakončil sedenie s konštatovaním:

„Len hľadajte, veď, ako sa hovorí, kto hľadá, nájde. Nedajte sa odradiť.“

Zobral som papier a bez pozdravu som odišiel odnieť šéfke papier, na ktorom stálo, že som neschopný vykonávať túto prácu. Ona na to len pozerala a krútila hlavou.

„Dívam sa na vás a na ten papier, no nejak mi to nesedí, takýto mladý muž k svetu, ja na vás nevidím žiadny problém. Prečo by ste u mňa nemohli pracovať? No ale bez auta to naozaj nie je možné. Je to škoda. Môžem sa opýtať, o koľko zamestnaní ste doteraz prišli pre váš zdravotný problém?“

„Áno, o dvanásť.“

Meravo na mňa pozerala a uvažovala. Nakoniec vec uzavrela takto:

„Viete, tak teraz vás už zobrať nemôžem, ale vy choďte za svojím doktorom a ten nech vám dá papier na očné vyšetrenie... Tam nech vás uvedú do obrazu, čo vy vlastne môžete robiť a čo nemôžete, pretože iné riešenie v tejto si-

tuácii ani nevidím.“

„Fajn, to je celkom dobrý nápad, tak to môžem ísť vybaviť aj hneď teraz, lebo už mám toho naozaj dost.“

„Dobre, fakt je mi to ľúto... ale vy sa zariad'te po tej lekárskej stránke, lebo to, čo ste mi povedali, sa asi neskončí nikdy, treba s tým niečo urobiť.“

„Ďakujem aspoň za milé slovo, lebo doma ho už skoro vôbec nepočuť a dnes znova bude rošáda. Ďakujem, dovidenia.“

„Dovidenia.“

Po príchode do nemocnice mi už naozaj nebolo do smiechu. Situácia, v ktorej som sa nachádzal, už bola ozaj neznesiteľná a neistá. Čo ma vlastne čaká?! Aká budúcnosť?!

Zaklopal som na dvere. Otvorila sestrička a pozvala ma dnu.

Rozhovor s doktorom:

„Dobrý deň, bol som vo firme odniesť ten papier. Chcel by som, aby ste mi vystavili výmenný lístok na očné oddelenie, lebo chcem, aby mi tam vlastne vysvetlili, ako na tom som a napísali, čo môžem a čo nemôžem robiť.“

Doktor na mňa meravo pozeral a po chvíli ťažko vzdychol. Pozeral do stola.

„Takto to ale nefunguje, to nie je oficiálny dôvod na to, aby som vám vystavil odporúčanie na očné.“

Ticho sme sedeli a pozerali sme jeden na druhého.

„To myslíte vážne, pán doktor? Ja si myslím, že už to naozaj prestáva byť sranda.“

„Pochopte ma, nemôžem vám vydať také odporúčanie. A oni na očnom ani takéto záležitosti neriešia, nebudú vedieť, čo vám majú napísať. Naozaj, je to zbytočný ťah a neprinesie žiadne riešenie.“

Znova som od neho odišiel bez slov, veď na to už ani slova niet. Prišiel som domov. Asi o hodinu došli naši a zasadla rodinná rada.

Mama: „Tak čo sa to do čerta deje? To ty už nebudíš nikdy pracovať? Myslíš si, že ťa budeme donekonečna živiť?“

Ja: „Ako keby som ja za to mohol, dočerta! Doktor vám odkazuje, že ak niečomu nerozumiete, tak máte ísť za ním.“

Otec: „Čo ja budem tam s ním vyjednávať, nech ti vystaví papier do roboty a mazaj makat', doba je ťažká a nič nie je zadarmo!“

Ja: „Ja už neviem, čo mám urobiť, teraz už dokopy trinásť zamestnaní mi zakázal... ja s tým už nepohnem.“

Mama: „No vieš čo, tak zmeníme doktora, pôjdeš si vypýtať kartu a nájdeme lepšieho, takého, čo ťa pustí do práce bez rečí.“

Ja: „Dobre, veď už nemám čo stratiť, pôjdem zajtra

za sestričkou, vypýtam si kartu, podpíšem papiere a pôjdem k inému doktorovi.“

Otec: „Viem o jednej firme, teraz majú pár voľných miest, skladali by ste stroje z nerezu. Je to čistá robota... naučíš sa aj klampiarstvu, veď si vyučený strojár.“

Ja: „Dobre, tak zajtra všetko rozbehnem.“

Koniec rodinnej rady.

Na druhý deň som už bol naozaj zo všetkého znechutený. Nemal som ani náladu zase vkročiť do nemocnice a znovu riešiť neriešiteľné. No tentokrát som šiel len po kartu. Sestrička bola zhovievavá, nerobila z toho žiadne haló. Chvíľu som počkal a ona onedlho vyšla so zabalenou kartou vo veľkej obálke.

„Teraz choďte k svojmu novému lekárovi, musíte mi prísť povedať, kto to bude a ja to budem musieť zaevidovať do systému. Je to bežný postup.“

„V poriadku, tak o dve hodiny sa vrátim a všetko doriešime.“

Ubehol ďalší týždeň.

Vybral som sa do spoločnosti, ktorá vyrába a montuje veľkokapacitné stroje na výrobu sladkostí, čokolády...

V kancelárii mi vydali tlačivo, s ktorým som mal ísť, ako ináč, na vstupnú zdravotnú prehliadku. Telefonicky som sa objednal u mojej novej doktorky. Objednala ma na druhý deň doobeda.

Nadišiel očakávaný okamžik pravdy. Vošiel som do ordinácie. Doktorka práve premiestňovala papiere, ktorých bol plný stôl.

„Sadnite si a dajte mi ten papier.“

Podal som jej ho a čakal som, čo bude.

„Hmmm... ale toto vám nemôžem podpísať, tam vám nemôžem dovoliť pracovať.“

Tu už naozaj prestávajú všetky žarty. Pozrel som na ňu a tupo som sledoval, čo sa okolo mňa deje.

„Prečo nie?“ opýtal som sa.

„Pozrite, tu sú vypísané body, ktoré si vyžaduje táto firma. Práca vo výškach, práca s meradlami na stotiny milimetrov... To absolútne s vaším zrakom nepripadá do úvahy. Nemôžem vám to odobriť“

„Ja už nenachádzam slov, tak mi povedzte, čo mám teraz robiť.“

„Môžete pracovať ako každý iný zdravý človek,“ odpovedala, ani keby sa absolútne nič nedialo.

„Vy si zo mňa robíte srandu? Ved' to potom ani nemalo zmysel, aby som si kartu preložil k vám.“

Doktorka si pokojne skladala svoje ďalšie papiere.

„Viete, čo bude dnes u nás doma, keď prídem s tým, že zasa ma doktori nepustili do práce? Celý dom bude hore nohami.“

Chvíľu som zúfalo premýšľal a opäť som sa ozval.

„Pani doktorka, prosím, urobte pre mňa niečo. Dajte

mi odporúčanie na očné oddelenie, hoci aj na moje náklady. Chcem sa konečne pohovárať s tým pravým doktorom o tom, čo sa deje a ako mám vlastne celú vec riešiť.“

„Dobre, počkajte chvíľu, ja očnému aj zatelefonujem a vypíšem vám papier.“

Po príchode na očné oddelenie som už len mohol predpokladať, že sa to takisto skončí fiaskom. Šoková terapia v prípade „oko“ nemala konca.

Sedel som na stoličke už v ordinácii a očná doktorka spustila:

„Tak mladý pán, čo vás trápi?“

„Keďže som dodnes neprešiel cez žiadnu zdravotnú prehliadku pre ťažkosti s mojím okom, tak som si vypýtal papier k vám, aby ste mi ozrejmili, čo mám vlastne robiť.“

„Vy môžete pracovať hocikde ako každý zdravý človek, vaši doktori nemôžu určovať, kde máte alebo nemáte pracovať. Ja tiež nemám na to dosah a nie som kompetentná určovať, kde vy môžete pracovať a kde nie.“

„Pani doktorka, ja už tomu absolútne nerozumiem. Doteraz som prišiel asi o pätnásť zamestnaní a vy mi teraz tvrdíte, že to bol omyl doktorov?! Čiže podľa vás je celá moja situácia spôsobená nejakým omylom alebo pochybením?!“

„To som nepovedala. Ale lekári, čo vás vyšetrovali, nie sú oční špecialisti, nemohli váš stav kompetentne posúdiť. Ja nevidím žiaden problém v tom, aby ste mohli

normálne pracovať.“

„No, ale ja si nemôžem pomôcť, mne to začína pripadať ako hra na slepú babu.“

„Tak viete čo, dohodnime sa takto. Ak si nájdete prácu, tak prídete najprv za mnou a ja sa pozriem do tabuľky, koľko percent vám vlastne vychádza a či môžete nastúpiť do nájdeného zamestnania, dobre?“

„Dobre, tak sme dohodnutí, budeme to riešiť takto. Ďakujem, dovidenia.“

Bol december, vonku snežilo a mesto bolo ľudoprázdne. Nemám veľmi v obľube zimu, aj možnosti na realizáciu má vtedy človek obmedzené. Medzi sviatkami som prezeral inzeráty. Narazil som na ponuky brigád na pomocné práce v stavebných firmách na zatepl'ovanie budov... Dokonca sa mi zdalo, že meno uvedené v inzeráte je mi známe. Nakoniec po telefonáte som naozaj zistil, že firmu vlastní jeden môj známy. Dohodli sme sa, že sa môžem zastaviť po sviatkoch na pohovor. Mohol by som u neho pracovať ako obkladač polystyrénu a väčšinou by som sa pohyboval na lešení, či vo výškach. Zaučili by ma do systému takejto práce, nebolo by to nič zložitého, treba len chcieť. Dohodli sme sa na tretieho januára v jeho firme.

V ten deň bola mimoriadna zima, bol vyhlásený dokonca kalamitný stupeň pre zlú poveternostnú situáciu a snehové záveje. Došiel som pešo do jeho firmy, pretože auto mi ráno ani nenaštartovalo, čo je bežné pri silných

mrazoch.

Domáca atmosféra už bola veľmi napätá, vládla u nás už veľká nervozita, všetci sme už toho mali dost'.

Môj známy Štefan ešte z detských čias stál vonku pri popolníku a fajčil. Len čo ma uvidel, už z diaľky do mňa hádzal snehové gule. Vždy mal zvláštny typ humoru.

„Zdravím ťa, no kde si bol celé roky?“ spýtal sa Štefan.

„Ale, to ani nestojí za reč, nedarí sa mi odkedy som skončil školu.“

„Nemôžeš si nájsť prácu? Ja ti dám toľko práce, že ani nebudeš stíhať chodiť domov.“

„To vážne? Ukážeš mi aspoň zhruba, čo sa tu u teba robí?“

„Jasné, počkaj, dofajčím a ideme dnu.“

Prešli sme celú firmu, všade boli veľké kusy polystyrénu a chlapci ich práve vynášali do nákladného auta. Zoznámil som sa s nimi. Vyzerala to byť skvelá partia, každý mal nejakú vtipnú poznámku. Po naložení polystyrénu sa vybrali na dvor stavať snehuliaka. Bola to očividne zohraná grupa fajn ľudí. Poznali sa už nejaký ten čas.

„Tak počúvaj, ja ťa zoberiem, vyskúšaš si robotu a sám sa rozhodneš. Tu nie je žiadna drezúra, každý vie, čo má robiť. Určite aj ty si tu miesto nájdeš.“

„Dám ti ale papier, je to len rutina, pôjdeš za svojím

doktorom a nech ti dá potvrdenie, lebo ja ťa musím oficiálne zaevidovať na poisťovňu a urobiť všetky ďalšie veci s tvojím džobom spojené. Ja sa držím oficiálnych smerníc, chcem, aby moja firma bola prestížna a mala dobré meno.“

„Dobre, Štefan, ja zajtra budem vybavovať a potom ti zavolám.“

„Tak teda sme dohodnutí, ak by sa ti niečo nedarilo, hneď mi volaj, vieš, že mám všade známosti.“

„Dobre, zatiaľ sa maj.“

„A zajtra mi nezabudni volať.“

Odišiel som a cestou som nad všetkým rozmýšľal, čo a ako urobím. Najprv pôjdem na očné, ako sme sa dohodli. A ak by niečo nastalo, tak zavolám Štefanovi a on to už zariadi.

Doma som oznámil celú situáciu. Jediné, čo z rodičov vyšlo, bolo:

„Veď uvidíme, nech sa už niečo zmení, lebo toto je už neúnosné.“

A znova som bol v nemocnici. Čakal som na chodbe, dosť dlho, lebo bolo veľa ľudí. Viedli sme medzi sebou prázdne, nikam nevedúce reči, len tak, aby sme prebili to nekonečné ticho. Asi po hodine a pol prišiel rad na mňa.

Vošiel som dnu a odovzdal som tlačivo očnej doktorke.

„Tak čo máte, nová práca?“

„Áno, ide o zatepl'ovanie budov a domov.“

„Tu čítam, že budete pracovať vo výškach na lešení...“

„Áno, tak mi to aj povedal môj budúci šéf firmy.“

Doktorka uvažuje a pozerá na papier.

„Skúste mu zavolať, či by vám nemohol dať ľahšiu prácu, hlavne, aby ste nepracovali vo výškach a na lešení. Viete, pre ťažkosti s vašimi očami to nemôžem schváliť.“

„Tak... a sme doma.“

„Hmm, prečo tak hovoríte. Skúsiť treba všetko, veď nemáte čo stratiť.“

„Pani doktorka, mám pocit, že už teraz som stratil ďalšiu šancu.“

„No, tu už dnes nedoriešime nič, pretože to je mimo mojej kompetencie, to by som vám schváliť nemohla, tak to radšej nechajme. Choďte za svojou doktorkou, veď sa nejak dohodnete.“

Tým sa skončila návšteva v nemocnici a už mi bolo jasné, že predošlá dohoda o záchrane situácie nebola vôbec reálna:

Už vidím zasa dnes doma celý ten cirkus, ktorý sa strhne, keď prídem ako vždy s tým, že nemôžem nastúpiť do práce, lebo doktor to a tamto... Už mám toho naozaj dosť.

Som už z toho unavený, psychicky unavený.

Po nociach nemôžem spať a cez deň sa mi nechce ani žiť, som už celkom uštvaný. Začínam sa cítiť menejcenný,

stále rozmýšľam o tom, kde nastala chyba... Chyba je vo mne? Môžem za to ja? Kde alebo v čom je vlastne problém? Je mi ale jasné jedno, situácia, v ktorej sa nachádzam, ma začína ničiť, od skončenia školy som ešte vôbec nič nedosiahol, takto sa predsa žiť nedá. Čo ma vlastne čaká? Ožením sa ja raz vôbec?! Toto nie je život, ale prázdnota.

Takto to už určite ďalej nepôjde. Budem musieť všetko zmeniť a začať z iného konca!

Došiel som k tým dverám, na ktoré som sa už ani nemohol pozerieť.

Klopal som.

Otvorila sestrička, bola milá a pozvala ma dnu.

Nespomenul som doktorke, že som už bol na očnom, kde sme viedli debatu o tomto probléme. Odovzdal som doktorke tlačivo od Štefana a ticho som sledoval, ako ho moja doktorka číta.

„Je mi to naozaj ľúto, ale ani toto vám nemôžem podpísať – práca vo výškach, na lešení... to nepripadá do úvahy. Nemôžem si to zobrať na zodpovednosť.“

„To snád' už ani nie je pravda. Vy nič nemôžete, na očnom nič nemôžu... Ako mám tomu celému rozumieť?“

„Viete, toto celé je o zodpovednosti a nikto si to na seba nevezme. Ak by ste spadli z lešenia, pretože by ste nevideli z vašej ľavej strany nejakú priepasť, alebo ak by na stavbe došlo k úrazu, lebo by ste včas niečo nespozorovali, alebo ak by sa vám niečo stalo na nočných smenách

preto, že ste niečo v tme nezbadali... tak niekto poniesie za to zodpovednosť a budeme to my – doktori.“

„Potom ale niekde niečo nie je v poriadku a musíme nájsť riešenie. Ja predsa nemôžem takto žiť bez práce, bez peňazí, bez budúcnosti.“

Doktorka uprene hľadela na mňa a zrazu navrhla:

„Prečo nejdete von?“

„Ako to myslíte?“

„Veď ste mladý, teraz veľa Slovákov odchádza za prácou do zahraničia. Máte hromadu možností, nič vás tu nedrží...“

„Nad tým som ešte nerozmýšľal. Musím sa spojiť s mojimi známymi, ktorí už pracujú niekde vonku.“

„Skúste to, veď ako hovorím, vás tu vôbec nič nedrží a možno si pekne zarobíte.“

Pokojne som zobral moje nepotvrdené tlačivo, podľa-koval som sa a hneď na chodbe som volal Štefanovi.

Telefonát so Štefanom:

„Ahoj, Štefan, volám ti, že zase sa to skončilo fiaskom a moja doktorka mi neodobrila nástup k tebe, čiže nemôžem u teba pracovať.“

Asi pol minúty bolo v telefóne ticho.

„Povedz mi, v čom je vlastne problém?“

„Moje oči – som tupozraký na ľavé oko.“

„Aha, tak počkaj, zavolám teraz môjmu známemu dok-torovi a zistím, čo sa s tým dá robiť.“

„Fajn, budem čakať, kým mi zavoláš.“

„Dobre, tak o desať minút ti zavolám.“

Sedel som na lavičke v čakárni a čakal som. Asi po pol hodine zazvonil telefón.

„Tak počúvaj, volal som s istým špecialistom a ten má rovnaký názor, že prácu u mňa nemôžeš vykonávať, že pre teba je to nebezpečné a pre ostatných okolo teba takisto.“

„No tak to si ma potešil.“

„My dvaja s tým nič neurobíme, ale mám nápad. Môj bratranec s partiou ide o dva týždne do Izraela do veľkoskladov ovocia a treba im ešte dvoch ľudí.“

„A čo tam budú robiť?“

„Tam ide o prácu v sklade, vyhrnieš si rukávy a ma-káš... nič náročné. Tam navyše nikto nevyžaduje lekárske prehliadky.“

„To znie ako istá vec, mohli by sme to prebrať, veď môžem za tebou zajtra prísť do firmy.“

„Tak sme dohodnutí, zajtra o desiatej doobeda ťa budem čakať u mňa v kancelárii.“

Po príchode domov som našim vysvetlil celú situáciu. Na výrazoch ich tváre som videl, že sú z toho už naozaj

vynervovaní, ale predsa len je tu nová nádej. Izrael.

Večer som už prezeral na internete informácie o Izraeli, o cenách ubytovaní, cestovných lístkov a o iných ďalších dôležitých veciach.

Ráno som sa vybral k Štefanovi do firmy. Bol takisto z celej situácie znechutený. Rozprávali sme viac ako hodinu o celej záležitosti. Medzitým dorazil aj Štefanov bratranec z Košíc, práve dnes mal vybavovať nejaké veci v našom meste. Dohodli sme sa na celom postupe a na dátume odchodu do Izraela. Určili ho na piaty marec.

Doma sme preberali finančnú situáciu, keďže nazačiatku budem potrebovať peniaze a takisto aj na cestu. Už teraz sa naši zložili a peniaze odložili bokom, aby sa neminuli. Veď ak zarobím v Izraeli, tak sa tie peniaze vrátia, nikomu nič neubudne. Tu doma už nemá význam hľadať si prácu, aj tak ma žiadny doktor do nej nepustí. Prečkám už ten čas, dám sa dokopy a nazberám nové sily, ktoré budem potrebovať na nový štart.

Autor:

Bolo to obdobie, keď Slováci húfne odchádzali za prácou. Ak človek doma aj našiel prácu a z nejakých dôvodov, hlavne zo zdravotných o ňu prišiel, tak na dlhý čas boli jeho pracovné možnosti zmarené. Bolo to v období krátko pred ďalším rozširovaním EÚ, keď hlavne vo východných štátoch Európy bol nedostatok pracovných miest. V rámci rozširovania EÚ sa chystali vstúpiť do únie štáty ako Slovensko, Česko, Cyprus...

Bol to čas prerodu a renovácie všetkého starého na nové. Mnoho našich rovesníkov v tom čase odišlo pracovať hlavne do Izraela, ale aj do Anglicka. Niektorých z nich poslali po kontrole podniku, v ktorom pracovali, naspäť domov, keďže nemali úplne v poriadku svoje doklady, pracovné povolenie a pod. Niektorí si aj napriek tomu stihli celkom slušne zarobiť a niektorí aj prerobili, čo mali. V súčasnosti už táto diskusia nemá zmysel, keďže Európa sa spojila a všetci sme sa fakticky stali akoby jedným národom – Európanmi. Dnes už je táto minulosť zabudnutá. Európa sa stala jedným národným štátom.

Avšak pred touto etapou európskeho zjednotenia, ale aj nejaký čas po ňom, každý, kto pracoval vonku, mal nepríjemné skúsenosti s nedôverou domácich. Často sa stávalo, že cudzincovi nebola vyplatená dohodnutá mzda. Bolo

to riziko, ako by som to povedal, riziko výbehu. Každý, kto išiel pracovať do zahraničia, s týmito faktormi musel vopred počítať.

Všetko na tomto svete potrebuje svoj čas.

Niektorí z nás už na tieto skúsenosti zo zárobkov v zahraničí ani nechcú spomínať. Sú radi, že je to minulosť. Dnes je situácia už úplne iná a mladí ľudia, čo si dnes hľadajú prácu v rámci Európy, sú vlastne doma všade. Je už jedno, či pracujú a žijú v Írsku, vo Francúzku, v Španielsku... Veľa našich ľudí našlo útočisko aj na sezónnych prácach v Grécku. Boli to prevažne zbery pomarančov... More lákalo, teplé podnebie a slnko tiež a hlavne bola tu nádej na dobrý zárobok.

Niektoré dievčatá sa v týchto štátoch dokonca vydali a založili si rodiny.

Tu sa začína ďalší príbeh Ronyho. Budem sa snažiť, aby som ho napísal do bodky tak, ako ho poznám z jeho rozprávania. Po jeho príchode z Izraela, kde strávil skoro celý rok práce v autoumývačke, sme sa stretávali zakaždým, keď to bolo možné. Ja som sa medzičasom oženil. Keď sa Rony vrátil, často mi hovorieval, že by sa už chcel oženiť a založiť si rodinu takisto ako ja. Vyzeral akoby práve zišiel z Olympu, bol v plnej forme, vnímal som jeho radosť zo života, až kým...

Kapitola druhá

Volanie raja

Lietadlo pomaly pristávalo. Sledoval som z okna priebeh pristávania. Prvýkrát vo svojom živote som videl more, hoci zatiaľ len z okna lietadla. Pristáli sme v Tel Avive na letisku. Z okna lietadla je pohľad na Tel Aviv fascinujúci. Je to prímorské mesto, veľké a slnečné. Keď sme taxíkom prechádzali cez pobrežie Tel Avivu, pripadal som si ako v raji. Je to nádhera. Taxíkom sme dorazili na vopred dohodnuté stanovisko, kde nás už čakal mikrobús. Boli sme traja. Ja, Edo – Štefanov bratranec a Mário z Popradu.

Edo je vysoký ako Eiffelova veža, meria asi stodevät’desiatosem centimetrov, ale jeho zastrašujúcu výšku kompenzuje mierumilovná povaha. A veľmi je pracovitý. Predtým pracoval v automobilke v Bratislave.

Mário z Popradu je zavalitejší a veľmi zdatný chlapec. Má za sebou pätnásť rokov cvičenia Aikido (japonské bojové umenie). Hneď po skončení školy pracoval ako pomocný tréner Aikida. To sa v cudzom svete naozaj hodí, človek nikdy nevie, do akej situácie sa môže dostať.

Bola horúčava, štyridsať jeden stupňov. Mikrobús bol klimatizovaný a práve sme boli na ceste do mesta Ashkelon. Je to takisto prímorské mesto, ale oveľa menšie ako Tel Aviv. V Ashkelone štyria Slováci pracovali už dva roky vo veľkoskladoch ovocia. My traja sme mali prisľúbenú prácu v Car Wash. Stanica na umývanie áut. Hlavná cesta z Tel Avivu do Ashkelonu sa tiahne po pobreží Izraela. Je to naozaj nádhera, už som sa nevedel dočkať, keď vybehneme na pláž a prvýkrát sa okúpem v mori.

Po dlhej ceste sme konečne dorazili k nášmu domu v Ashkelone. Pekný prízemný dom na veľmi peknej ulici. Musím povedať, že Izrael sa veľmi stará o životné prostredie, všade je absolútny poriadok a čistota.

Vošli sme do domu a ubytovali sme sa. Každý z nás mal vlastnú izbu. Bola tam veľká kuchyňa, úplne nový sprchovací kút... Všetko sa nádherne lesklo. Veľmi štýlové moderné zariadenie. Čakal som niečo oveľa horšie, ale ocitli sme sa naozaj v luxuse. Hneď naproti sa nachádzal market, takže do obchodu sme to mali len na skok.

Na druhý deň ráno sme už o šiestej boli hore. O siedmej sme vyrazili z domu a šli sme na adresu, ktorú sme mali poznačenú na papieri. Bolo to len desať minút z nášho domu, kde stál Car Wash.

Vošli sme do neveľkej kancelárie, v ktorej za stolom sedel asi päťdesiatpäťročný muž. Pozrel na nás a usmial sa. To bolo dobré znamenie. Prišiel ku mne a podal mi ruku. Predstavil sa ako Joachim.

Samozrejme, že všetky rozhovory prebiehali v anglickom jazyku, nakoľko hebrejskému jazyku sme vôbec nerozumeli.

„Tak som veľmi rád, že ste už tu. Ja som šéf tejto umývačky áut. Je to dobrá práca, nemusíte mať obavy, postupne sa všetko naučíte. Pracujú tu u mňa dvaja chlapi z Maďarska a som s nimi veľmi spokojný, verím, že budete spolu dobre vychádzať.“

Musím podotknúť, že keď začal Joachim rozprávať, odl'ahlo mi, opadlo zo mňa všetko napätie, pretože bol férový, sympatický a inteligentný. Hneď na mňa zapôsobil veľmi príjemne.

„Vaše papiere sú v poriadku, všetko som prezrel, máte povolenie rok pracovať v Izraeli a potom, ak by ste tu chceli byť dlhšie, niečo urobíme. Poďte, prevediem po firme a dnes už môžete začať pracovať, samozrejme, že to už budete mať započítané do výplaty.“

Prešli sme celú prevádzku umývačku, Joachim každého z nás zaradil na svoju pozíciu a začali sme pracovať.

Prišlo auto. Najprv vošlo do automatickej umývačky. Umyté vyšlo z druhej strany a potom sme nastúpili my. Jeden mal na starosti kolesá a disky. Musel ich vyleštiť špeciálnou handrou a prípravkami. Druhý mal na starosti palubnú dosku a interiér. Musel vysávať auto. Tretí mal na starosti okná. Musel ich vyčistiť z vonkajšej aj z vnútornej strany. Existovali aj doplnkové služby – po dohode so zákazníkom. Celý tento proces umývania a následného vyčistenia a vyleštenia auta vždy trval pätnásť minút. Bol to perfektne prepracovaný a načasovaný systém. Veľmi sa mi práca zapáčila a môžem povedať, že za celý čas v Izraeli som bol s touto prácou veľmi spokojný.

Šéf Joachim bol milý a priateľský, nikdy nebol povýšenecký ani drzý. Mal trpezlivosť na každého z nás a na každú možnú situáciu, ktorá sa vyskytla, náležite reagoval.

Takto som si vždy predstavoval šéfa. Potom sa človek naozaj dobre cíti v práci, keď je tam pokoj a ľudskosť.

Stále sme sa dozvedali nejaké historicky o našich rodákoch, ktorým sa skončili pracovné povolenia a poslali ich naspäť domov. Alebo ako kto dopadol, v akom zlom kolektíve a v akých podmienkach bývajú...

Ja som d'akoval každý deň za to, že som sa dostal práve sem, medzi tolerantných ľudí, kde nás nikto neponižoval. Často sa pýtali odkiaľ sme. Druhá otázka väčšinou bola:

„Máš rád Izrael?“

Za každým som odpovedal:

„Áno, veľmi.“

Po tejto odpovedi sa každý tváril uveličene, hrdo a spokojne.

Už od druhého dňa sme sa zdravili: Shalom. Každý deň a s každým. Vždy každý odzdravil a často vzápätí padla otázka:

„Odkiaľ si?“

„Zo Slovenska.“

„A kde pracuješ?“

„Pracujem u Joachima v umývačke áut.“

„Aha, to je môj známy, tak ho pozdrav odo mňa.“

„Dobre, pozdravím ho.“

„Shalom.“

„Shalom.“

Ľudia v Izraeli sú zvedaví, keď zistia, že ste cudzinec, zajíma ich, kde a u koho pracujete.

Môjho šéfa Joachima pozná celé mesto a okolie, preto sa aj k jeho človeku budú chovať tak, ako k nemu. V pretlmočení to asi znamená niečo takéto:

... Keď si Joachim zobral nejakého človeka k sebe a on u neho pracuje, znamená to, že on sa stal akoby členom jeho rodiny. Joachim sa o neho stará. Takže sa k nemu budem chovať aj ja tak, ako k Joachimovi...

Je to asi miestne nepísané pravidlo. Ako sa hovorí, iný kraj, iný mrav. My Slováci na podobné zmýšľanie nie sme zvyknutí.

V obchodnom centre naproti nášmu domu pracovala predavačka, s ktorou sme si stále častejšie vymieňali pohľady. Ani som si to vlastne neuvedomoval, až v deň, keď sa ku mne prihovorila. Na menovke, ktorú mala pripnutú na uniforme obchodu, bolo meno Ráchel.

„Tak čo, dnes nepracuješ?“

Zostal som zaskočený.

„Nie, dnes mám voľno, tak sa pôjdem niekam prejsť.“

Pozerali sme na seba a ona nenechala našu začínajúcu debatu dlho stáť.

„Ja dnes končím o piatej poobede, ak chceš môžeme

sa ísť prejsť spolu niekam na pobrežie.“

Neveril som tomu, čo počujem, ale, samozrejme, súhlasil som.

„Odkiaľ si?“

„Ja som zo Slovenska,“ odpovedal som jej. „Nevadí ti to?“

„A prečo by mi malo, zaujíma ma, odkiaľ si, ako je to u vás na Slovensku, ako sa tam žije... Máš aj nejaké fotky?“

„Mám, áno, ak chceš, potom večer ti ich ukážem.“

Za mnou sa už nakopili ľudia, rýchlo som vyplatil nákup.

„Shalom, Ráchel.“

„Shalom... Ako sa vlastne voláš?“ smiala sa pri otázke Ráchel, keďže som sa jej ani nepredstavil.

„Volám sa Rony.“

„Teší ma, Rony, tak o piatej príď a keď skončím, môžeme ísť na pobrežie.“

„Dobre, budem tu.“

Došiel som k nášmu domu. Všetci boli dnes v práci okrem mňa. Joachim nám upravil smeny tak, aby sme sa striedali a neboli vždy spolu. Podľa neho to nie je dobré na psychiku človeka. Svojím spôsobom mal pravdu, mal som celý dom pre seba. Pozeral som televízor, hoci som po hebrejsky ničomu nerozumel. Ale domyslel som si, o čo tam asi ide.

Blížila sa piata hodina, pomaly som sa vybral k obchodu, kde pracuje Ráchel. Stála už vonku a kontrolovala si veci v kabelke.

Ráchel bola vysoká rovnako ako ja, zhruba stoosemdesiat centimetrov. Mala nádherné dlhé čierne vlasy po pás. Podľa tváre by jej človek tipoval možno sedemnásť rokov, ale mala dvadsaťjeden. Rovnako ako ja.

Postavu mala vymodelovanú ako z fitness centra, venovala sa cvičeniu a bojovým umeniam, čo v Izraeli je samozrejماً vec a takisto už bola v armáde, nakoľko tu funguje odvodová povinnosť do armády aj pre ženy.

Jedným slovom, žena ako lusk.

Došli sme na pláž v Ashkelone, prechádzali sme sa a ja som nemohol od Ráchel oči odtrhnúť.

Celý čas sa vypytovala na život v našej krajine, na mojich priateľov, akí sú, čo u nás robievame vo voľnom čase... Očividne som bol pre ňu zaujímavý. Sľúbil som jej, že raz cez dovolenku pôjde so mnou k nám domov, ak to bude situácia dovoľovať. Potešila sa a videl som na nej, ako si to už v duchu predstavuje.

Sadli sme si na lavičku na pláži. More šumelo a slnko sa doňho pomaly ponáralo – bol to fascinujúci pohľad a nezabudnuteľná chvíľa. Je to neopísateľné, ako more dokáže človeka upokojiť – a ten vzduch...

Morský vzduch by som spoznal vždy, aj keby som

nevedel, že to more sa niekde poblíž nachádza. Je to vyslovene slaný vzduch, tá soľ sa nesie aj vzduchom. Ved' nie nadarmo sa ľudia chodia liečiť k moru. Už samotný slaný vzduch vyčisťuje človeka. Sú to nezabudnuteľné chvíle.

Počas toho týždňa som bol aj na návšteve u Ráchel doma. Bola to milá rodinka, pohostinná. Nemala sestru ani brata, bola jedináčikom.

Bývali vo veľkom dome na pobreží, naozaj pohľad pre bohov. Terasa, výhľad na more, slnko, ktoré ani na chvíľu nezájde za žiadny mrak. Na tie horúčavy som si už zvykol, ani mi to už neprišlo, že je príliš horúco. Telo sa nastaví na každé podnebie, je to dokonalý mechanizmus. Božie dielo.

„Keď si už v Izraeli, pôjdeme aj do Jeruzalema, chcem, aby si ho videl. Ak by si ho nevidel, to je ani keby si v Izraeli nikdy nebol.“

Súhlasil som a v duchu som sa veľmi tešil, že som ju stretol. Vyplnila to prázdno, ktoré má v sebe človek, ak odíde preč z domu a cíti sa byť v ďalekom neznámom svete stále niečím ohrozený.

Čím ďalej, tým viac som ju mal rád. Bola to krásavica. Aj na duchu. Najviac sa smiala, keď som sa snažil niečo prečítať po hebrejsky a vyslovoval som to slovenským prízvukom. Bolo to zakaždým pre ňu veľmi zábavné.

Bol som s celou situáciou v zahraničí pomerne spokojný. Dobre som zarábal, robota bola náročná len na pre-

cíznosť, nedala sa odfláknuť. Majitelia áut si veľmi zakladali na tom, aby auto prezentovalo ich rodiny. Aký pán, taký krám.

Cez voľný čas som už bol v podstate stále s Ráchel. Dobre sme si rozumeli a veľa sme precestovali.

Boli sme v Jeruzaleme pri múre nárekov. Prešli sme viaceré zaujímavé mestá. Keďže Ráchel mala vlastné auto, najnovší model Mercedes Benz, tak sme neboli na nikoho odkázaní.

Už som vlastne ani netrúvil čas s mojimi kamarátmi, s ktorými som prišiel. Oni zase mali svoje cesty, často chodili za svojimi známymi, ktorí pracovali vo veľkoskladoch ovocia. Našli si svoj spôsob a štýl života v Izraeli.

Ja som už mal oči iba pre Ráchel. Bola dokonalá, sebavedomá, priebojná, nepoznala prekážky... Jednoducho žena bez strachu, cvičená aj v armáde.

Najväčším zážitkom pre mňa bolo kúpanie sa v Mŕtvom mori. Je to neuveriteľné. V tom mori sa človek nemôže utopiť, nemusí ani plávať, voda ho sama udrží na hladine. Je to tým, že obsah soli vo vode je taký vysoký, že ju robí hustou. Nemôžu v nej žiť ani ryby. Tá soľ vlastne spôsobila, že more je tým, čím je. Mŕtvym. Človek, čo nezažil kúpanie sa v Mŕtvom mori, si nemôže ani predstaviť tú čudnú chvíľu, v ktorej sa reálne ocitne. To treba naozaj zažiť!

V Izraeli naozaj je čo obzerať.

S Ráchel sme sa dohodli, že na ďalší mesiac dáme peniaze dokopy a pôjdeme na okružnú plavbu loďou okolo gréckych ostrovov.

Aj sa tak stalo.

Ten deň prišiel. Bola nedeľa ráno, slnko už páliło a my sme spolu s ostatnými stáli nastúpení v prístave. Čakali sme, kým nás začnú vybavovať stewardi stojaci pred hlavným vstupom. Nebol som predtým ešte nikdy na lodi a dúfal som, že mi nebude tak zle, ako sa o tom hovoríeva. Ráchel si z ničoho očividne nerobila žiadne obavy.

Bolo presne desať hodín doobeda a loď sa pohla na otvorené more. Na lodi sa plavilo veľa turistov, bolo počť najmä anglický a po ňom hneď ruský jazyk. Na lodi panovala veselá nálada, každý komunikoval s každým, aj keď si niektorí vôbec nerozumeli. Na tom nezáležalo. More bolo kludné, ani som nepociťoval, že sa plavíme. V určitej chvíli vyšiel na hlavnú palubu aj kapitán lode a prihováral sa nám v anglickom jazyku. Dokonca sme sa s ním mohli aj vyfotiť ako s nejakou atrakciou. On bol na to už, samozrejme, zvyknutý.

Z lode sme videli v diaľke brehy Cypru a tiež pobrežia po sebe nasledujúcich gréckych ostrovov. Stredozemné more je obvykle pokojné, hoci pri Kréte sa trochu rozbúrilo a riadne to s nami kývalo.

Vtedy mi naozaj prišlo zle, no nebolo to filmové váľanie sa po zemi. Dalo sa to zvládnuť. Bol to výlet, na

ktorý nikdy nezabudnem. Dokonca sme sa na lodi kúpali v bazéne. Medzi zamestnancami lode som nečakane začul aj slovenský jazyk. Keď prišla čašníčka a doniesla nám frapé, spýtal som sa:

„Počujem svoju rodnú reč, odkiaľ ste?“

„Ja som z Nitry a pracujem tu už druhý rok. Sme tu len dvaja Slováci, ostatní sú z Litvy a z Lotyšska. Vy kde pracujete, keď sa môžem spýtať?“

„Ja som v Izraeli už pol roka v Ashkelone a celkom sa mi darí, mám sa dobre. To je moja priateľka Ráchel, je Izraelčanka.“

„Závidím vám. Ja som stále na mori, už mi to začína liezť krkom. Neviem, či tento rok vôbec dotiahnem celý. Už by som chcela byť doma a naozaj mi už chýba byť niekde medzi ľuďmi v meste, s kamarátmi, s rodinou.“

„Ja by som na vašom mieste popracoval celé leto na lodi a na jeseň by som už šiel domov.“

„Áno, aj to tak urobím, už chcem ísť domov. Tak si užívajte plavbu, idem pracovať ďalej.“

Zrazu sa na druhej strane lode ozval výkrik a ľudia tam pobehovali ako zjašení. Rýchlo sme tam bežali aj my v panike, čo sa stalo. Niekoľko ľudí spadlo z lode do vody. Skákali za nimi mladí plavčíci a videli sme zvrchu, ako toho človeka vo vode ratujú a viažu mu lano okolo pása.

Tak toto som naozaj v živote videl prvýkrát. To sa naozaj vidí len raz za život. Nakoniec toho nešťastníka vytiahli na dolnú palubu a tam ho oživovali. Bol to nejaký

turista, ktorý to prehnal s alkoholom a zrejme obdivoval vlny z lode, až sa mu to vypomstilo. Veru život prináša naozaj nečakané zvraty v deji a občas veľmi kruté. Plavčíci boli však ako delfíny, bolo zjavné, že sú to profíci a ich život je silne spätý s morom. Som presvedčený, že po tomto páde do vody bol dotyčný mladík v okamžiku triezvy a šoková terapia splnila svoje poslanie.

Občas sa ma zmocnil tiesnivý pocit, hlavne vtedy, keď sa loď dala do divného pohybu pre vyššie nepokojné vlny. Vtedy som si uvedomil, že neznamenám vôbec nič. Ak by sa loď prevrátila, dali by si ma na obed morské ryby. Nemám ktovieako rád lode a nikdy by som nemohol byť námorníkom. Na toto povolanie sa človek musí narodiť, nedá sa vykonávať len tak, kvôli peniazom. Nevyhnutne je za tým ešte niečo viac. Je to rovnaké ako pilot lietadla, s tým musí človek na svet už prísť.

Bol som naozaj šťastný, keď som už v diaľke videl pobrežie Izraela. Plavba prebehla v poriadku, až na to predstavenie s opilcom cez palubu. Aspoň mám o čom rozprávať. Ale cestovanie loďou je zážitok na celý život.

Ešte v ten večer nás v dome rozrušil telefonát od jednej známej z Tel Avivu.

Vraj naša slovenská vláda poslala do Izraela lietadlá, aby sa Slováci mohli vrátiť naspäť domov. Neuveriteľné na tom bolo to, že cesta bola zdarma. Nikto nemusel platiť za letenku. Stalo sa tak vraj preto, že niektorí v Izraeli dopad-

li veľmi zle, nenašli si prácu alebo o ňu prišli a nemali ani na letenku domov. Bolo to veľké a pekné gesto zo strany našej vlády, naozaj sa mnohí vrátili.

Život v Izraeli je naozaj pestrý, každú chvíľu nejaká novinka, nejaká zmena. Nie je to monotónny život ako u nás doma.

Moji kamaráti, s ktorými som sem pricestoval, sa predčasne vrátili na Slovensko. Nedarilo sa im veľmi a tiež chceli zrejme už byť doma.

Zostal som sám v dome a majiteľ domu už ubytoval troch Poliakov. Zoznámili sme sa, ale oni sa venovali iným svojim záujmom. Dávali mi najavo, že so mnou akosi nemajú nič spoločné. Vôbec mi to ale neprekážalo.

Bol som slobodný, žil som podľa svojich predstáv, nestaral som sa o nikoho v mojej blízkosti. Jedine o Ráchel. Často sme chodili večer na pláž alebo sme sadli do auta a previezli sme sa po Ashkelone.

Mal som ju veľmi rád. Nevedel som si predstaviť, že príde deň a ja budem musieť odísť naspäť domov a toto všetko ostane len spomienkou... Bola to desivá predstava.

Ale podľa mňa, človek má svoj život predurčený. Môže zmeniť svoje zvyky, myslenie aj životný štýl... Ale nakoniec aj tak sa naplní jeho poslanie. Je to uvažovanie o vyšších princípoch. Som skalopevne presvedčený o princípoch univerza, ktoré predurčujú osud.

Plánovali sme s Ráchel, ako to urobiť s dovolenkou na Slovensku. Ako zariadiť, aby som sa mohol vrátiť naspäť do Izraela. Sľúbila, že urobí všetko, čo sa dá a zistí, ako sa vybavujú všetky potrebné povolenia. Zatiaľ sme predbežne dohodnutí tak, že v posledný deň odletím domov a počkám tri týždne, kým priletí Ráchel do Budapešti a pôjdem po ňu na letisko. Počas tých troch týždňov budem si vybavovať nové pracovné povolenia do Izraela. Ešte mám čas päť mesiacov, ale už je dobre nad tým všetkým uvažovať.

Po dovolenke na mori pokračoval môj bežný stereotyp. Ráno vstávať do práce, potom zase domov, navariť aspoň na tri dni dopredu.

V jednom značkovom obchode mali akciu, tak som si kúpil nové oblečenie aj topánky. V ten deň ma to naozaj stálo len polovičnú cenu, bola to dobrá akcia.

Ráchel ma nahovorila, aby som s ňou občas zašiel cvičiť alebo s ňou ráno šiel behať na pláž. Vybral som si radšej pláž. Som dosť uťahaný z umývačky áut, tá posilňovňa ma vôbec neláka.

V sobotu skoro ráno o šiestej ktosi zazvonil. Vyšiel som na balkón a dole stála Ráchel v športovom oblečení.

„Ty ešte spíš?“

„Pod' hore.“

Rýchlo som sa obliekol a umyl.

„Pod'me už behať. Potom prideme k tebe a dáme si

raňajky.“

„Dobre, môžem potom spraviť hrianky a zelený čaj.“

“Súhlasím, už dlho som nebol behať, dúfam že budem za tebou stíhať.“

„Nemaj obavy, nejdeme súťaž, budeme držať pomalé tempo.“

„Tak teda dobre, poďme!“

Neboli sme jediní, čo sa ráno rozhodli pre beh po pláži. Oproti nám v diaľke bežali asi štyri páry ranných vtáčat. More bolo búrlivé, ale svietilo slnko a všade nad nami šiekali čajky. Bežali sme pomaly, sem-tam sa náš beh sťažil, keď sa nám nohy zabárali viac do piesku. Občas sme prešli do chôdze a len tak sme sa prechádzali držiac sa za ruky. Boli to chvíle, ktoré sa nedajú opísať slovami. Na určité okamihy v živote sa nedá zabudnúť. Ráchel bola mojou najväčšou láskou vôbec, akú som kedy stretol. Aj som jej to povedal. Videl som v jej očiach, ako jej to lichotilo.

Potom sme len tak stáli a pozerali na more.

Keď sme sa pomaly vracali k domu, bolo už osem hodín. Spravil som raňajky a najedli sme sa.

„Niečo ti chcem dať,“ povedala.

„Čo by si mi chcela dať?“

„Zatvor oči, bude to len pár sekúnd.“

„Dobre.“

Zacítil som, ako mi čosi dáva okolo krku.

„Teraz už môžeš.“

Otvoril som oči a na krku mi visela strieborná retiazka s príveskom. Prívesok bol Dávidova hviezda (veľmi pekná hviezda – tento prívesok nosím dodnes).

„Ďakujem, Ráchel.“

Pobožkal som ju a takisto som jej dal darček – strieborný náramok na odháňanie zla. Veľmi sa potešila, že som na ňu myslel.

Motto:

*„To, čo nám nikto nemôže ukradnúť,
čo nosíme navždy v sebe,
sú naše spomienky.“*

Často som uvažoval, ako by mi bolo, keby som Ráchel nikdy nebol stretol. Naozaj mi veľmi pomohla s úradnými vybavovačkami, s doktorom, ale hlavne bola mi veľkou oporou, a to je niečo, čo sa nedá nájsť len tak. Denne som počúval historky o našich známych, ako dopadli, aké nepríjemnosti sa im stali a nevedeli, ako sa z toho dostať. Ja som stretol tú najkrajšiu ženu vo svojom živote a bola mojou blízkou dušou od prvého dňa.

Ráno som prišiel do práce ako inokedy. Mal som ale veľmi zvláštny pocit. Nevedel som prečo, ale nebolo to ráno ako každé iné. V rade už stálo sedem áut. Došiel som na svoju pozíciu, podľa plánu som mal na starosti interiér áut. Pripravil som si potrebné veci. Vošlo prvé auto, a tým sa začal môj pracovný deň. Okolo obeda som si všimol, že šéf má nejakú návštevu vo svojej kancelárii. Nebolo by na tom nič zvláštneho, keby ma neprekvapilo a zároveň nevystrašilo to, že každú chvíľu na mňa pozerali a horlivo viedli nejakú diskusiu. Nepáčilo sa mi to. Pociťoval som akúsi tieseň. Mal som zlé tušenie.

Práve som leštil palubnú dosku v aute na mojom stanovisku. V zrkadle som uvidel, ako sa ku mne blíži Joachim. Mal meravý výraz tváre.

„Podť, prosím, so mnou do kancelárie.“

Nedával som zbytočné otázky. Položil som veci, s ktorými som pracoval a nasledoval som Joachima do kancelárie. Vošli sme dnu. Sedeli tam dvaja mladí, asi úradníci.

Na stole mali kávu o obzerali si ma. Ticho som si sadol a čakal som, čo bude. Priznám sa, že som mal v ten moment vysoký tlak a vnútornú triašku.

„Rony, prezerali sme tvoje doklady a našli sme určité nezrovnalosti. Je mi to veľmi ľúto, dnes budeš musieť odletieť z Izraela,“ vysvetľoval jeden z nich a popritom si zapaloval cigaretu.

Potom sa slova chytil druhý úradník:

„Ide o to, že agentúra, cez ktorú si sem prišiel, nesplnila správne niektoré náležitosti, a preto tvoj pobyt tu v Izraeli je schválený na presných šesť mesiacov. Ale ty si tu už oveľa dlhšie.“

Sedel som ako prikovaný a strácal som dych. Nedomáham opísať, čo mi prebiehalo hlavou, nevedel som si zrovnať myšlienky.

„Hovorili sme dlho o tebe s Joachimom. Vieme, že si slušný a pracovitý človek. Joachim sa o tebe vyjadruje ako o svojom novom synovi. To je u nás veľká pocta. A dozvedeli sme sa aj to, že máš tu priateľku. Ver mi, že nás to, prečo sme prišli, bolí, pretože vôbec nič proti tebe nemáme.“

Pozeral som do stola a nevedel som nájsť slová ani argumenty. Jediné, na čo som sa zmohol, bolo niečo nesúvislé. Myslel som na Ráchel.

„Moja priateľka je momentálne na Cypre, na stáži kvôli novej práci,“ vyhrklo zo mňa.

„Ver mi, že je to ťažká chvíľa, ale zákon je zákon

a my musíme rešpektovať nariadenia a predpisy. Pozri, vybav si u vás doma všetko, čo treba a ak sa ti to podarí, pokojne sa sem vráť, Joachim ťa znova zamestná.“

Joachim takisto tupo pozeral pred seba a nakoniec sa ozval:

„Rony, výplatu za tieto odpracované dni ti dám teraz, všetko ostatné máš na účte.“

„Máme na tvoj odchod hodinu. Teraz pôjdeme spolu k tebe domov, zoberieš si všetky veci a odvezieme ťa na našu stanicu, odtiaľ potom rovno na letisko. Taký je postup.“

Myslel som, že sa mi to len sníva, nestihol som ani Ráchel povedať všetko, čo som jej povedať chcel...

Rozlúčil som sa s Joachimom a požiadal som ho, aby odkázal Ráchel, keď ma bude hľadať, že jej zajtra zavolám zo Slovenska. Joachim, samozrejme, súhlasil.

Keď sme s úradníkmi dorazili k nášmu domu, vošiel som dnu, zbalil som si veci za desať minút a už sme aj boli na ceste do Tel Avivu.

Stanica bola plná ľudí, bolo počuť rôzne cudzie hlasy.

„Tu si sadni do kancelárie, ak chceš čaj alebo kávu, to nie je problém.“

Úradník bol veľmi ochotný, priateľský.

Bol už večer, keď vošiel druhý úradník a oznamoval mi:

„Tak, musíme ťa odviešť na letisko, aby si tam bol dve hodiny pred odletom.“

Znova som pocítil silnú ťažobu, stratil som reč, nebol som schopný ani myslieť, všetko sa vo mne miešalo. Už od rána mi bolo divne, vedel som, že niečo nie je v poriadku, no nemal som ani tušenie, že nastane v mojom živote taký nečakaný zvrät.

Dopravili ma na letisko. Postavil som sa do radu v odbavovacej hale.

„Musíme tu s tebou čakať aj my“, ozval sa jeden z úradníkov.

„Až ti potvrdia letenku a prejdeš terminálom dnu, my odídeme a podáme hlásenie, že už sa nachádzaš vo vnútri letiskovej haly.“

Pozeral som na nich a súhlasil som, nič iné mi nezostávalo.

Prišla tá očakávaná chvíľa. Mladá úradníčka vzala moje doklady, niečo prehľadávala v počítači. Celý čas na mňa akosi zvláštne pozerala. Po chvíli sa na mňa usmiala. Podala mi letenku do ruky a povedala:

„Je to v poriadku, prosím, zložte zo seba všetky kovové veci a prejdite terminálom na bezpečnostnú kontrolu.“

„Ďakujem.“

Zobral som si príručnú tašku a šiel som na bezpečnostnú kontrolu. Retiazku, hodinky... všetky malé a príručné veci som vložil do košíka dal na pult. Prešiel som aj cez skener a bezpečnostná služba ma poslala ďalej.

Len čo som prešiel, obaja moji dovtedajší spoločníci stojaci obďaleč mi dvihli ruku na pozdrav a odišli.

Pomalým krokom som prechádzal terminálom medzinárodných letov, až kým som nedošiel do čakárne – gate, odkiaľ som mal letieť. Pozeral som cez okná, naše lietadlo už bolo pristavené.

Gate bol plný ľudí. Sadol som si blízko k veľkému oknu, aby som dovidel na lietadlo a premýšľal som. To čo sa vo mne odohrávalo, ani neviem opísať. Ale najväčšmi ma v tom momente dusilo, že už neuvídím Ráchel.

Nevedel som, čo mám robiť, ako riešiť túto situáciu.

Práve tento týždeň som plánoval Ráchel navrhnuť, aby sme bývali spolu. A namiesto toho tu sedím na letisku a bez rozlúčky musím letieť domov... rozmýšľal som zúfalo.

Nedokázal som nič vstrebať a urovnať si myšlienky. V hlave som mal len ozvenu: Ráchel, Ráchel, Ráchel...

V diaľke som videl, ako prichádza pilot s letuškami a cez náš gate miera ku vstupu nášho lietadla.

A je to tu... pomyslel som si. Tvrdá realita. Všetko sa raz musí skončiť.

Rozsvietili sa svetlá nad pultom, kde už stáli stevardky a pripravovali sa na odbavovanie pasažierov.

Všetci sme sa postavili do radu.

Po desiatich minútach prišiel rad na mňa. Skontrolovali mi letenku a poslali ma na vstup do dlhej chodby.

Vošiel som do lietadla, tam ma už privítali letušky a ukázali mi smer, ktorým mám ísť.

Dostal som miesto vpredu pred krídlom. Fajn, tak budem mať dobrý výhľad z okna... potešil som sa.

Ku mne si sadla nejaká Angličanka, mohla mať niečo po tridsiatke. Pozdravili sme sa a opýtala sa ma, odkiaľ som.

Odpovedal som, že zo Slovenska a letím domov. Trochu sme ešte rozobrali život v Izraeli. Po chvíli začal pilot hlásiť, aby sme sa pripútali, že lietadlo sa pripravuje na štart. Zhasli svetlá a lietadlo začalo rolovať po letiskovej dráhe.

Odlepili sme sa od zeme, motory hučali ako o život a už sme sa aj vznášali nad Tel Avivom. Ani by mi nenapadlo, že ho uvidím z vtácej perspektívy tak skoro a nečakane. Potom som už videl len svetlá z výšky a lietadlo nabralo svoj smer do Európy. Nemo som sa pozeral z okna a nechcelo sa mi ani žiť.

Oprel som sa a znovu spomínal na udalosti, ktoré ma v ten deň tak rozrušili. A popritom som vnímal hukot motorov. Zrazu som videl pláž a Ráchel ako na mňa niečo hovorí a máva na mňa, aby som šiel za ňou...

Zobudil som sa a pozrel som sa z okna. Pod nami bola hromada svetiel. Pristávali sme v Budapešti na letisku. Necítil som sa dobre, nervová sústava človeka sa hneď prejaví.

Pristáli sme. Vošiel som do zóny na vydávanie bato-

žiny a čakal som pri páse, kým sa neobjavili naše kufre. Len čo mi moja taška prišla pod ruky, vybral som sa von z letiska. Tam už čakal minibus, ktorý nás mal odviezť do Košíc na stanicu.

Keď sme pricestovali do Košíc, moje pocity boli zmiešané ako cukríkový mix.

Na jednej strane najväčší stres už pominul, ale na strane druhej ma naďalej dusila obrovská ťažoba. Už som nemohol ráno čakať Ráchel, že si pôjdeme zabehať. Už som ju nemohol držať za ruku a obdivovať jej dokonalú postavu. Už som jej nemohol vyznávať lásku... Bola preč.

Nie je tu. Ja asi zomriem... ozval sa vo mne zúfalec.

Sedel som v autobuse, ktorý ma viezol domov a rozmýšľal som, ako budem moju situáciu riešiť.

Dobre som si zarobil, mal som dosť peňazí, možno na rok dopredu, aj keby som vôbec nič nerobil. Po finančnej stránke som mohol byť spokojný. Ale nebol som spokojný sám so sebou. Mal som zlé tušenie.

Zlé tušenie preto, lebo doma sa mi nikdy nedarilo. Nikdy som neuspel na žiadnej vstupnej prehliadke do zamestnania, to mi podlomilo sebavedomie a ďaleko som nikdy nedošiel.

Neverím, že teraz to bude iné. Ved' čo sa mohlo zme-

niť za tých pár mesiacov. Som znechutený. Znechutený a opustený.

Som sám.

Pozerám z okna autobusu a už vidím v diaľke naše mesto.

Som doma.

Bolo desať hodín doobeda. Stále som mal ten dusivý pocit.

Zrazu mi zazvonil mobilný telefón.

„Haló, kto je tam?“

„Ahoj, to som ja Ráchel.“

„Ahoj, tak už si späť v Izraeli?“

„Nie, ale volal mi Joachim a povedal mi, čo sa stalo.“

Nasledujúce dve minúty Ráchel plakala a sem-tam niečo prehodila po hebrejsky, nerozumel som jej. Bola to vypätá chvíľa, tak som nič nehovoril.

„Keby som bola vedela, že sa toto stane, tak by som ti s tými blbými papiermi pomohla, ver mi.“

„Ja viem, viem to veľmi dobre.“

„Som z toho zlomená, chcela som tento týždeň, aby sme šli k našim a oznámili im, že si vyskúšame spoločné bývanie.“

„Aj ja som ti chcel navrhnúť to isté.“

„Ja neviem, ani čo mám povedať, chýbaš mi, neprežijem tu bez teba.“

„A ja som už vlastne mŕtvy, toto tu pre mňa nie je život. Ak sa mi nepodarí vybaviť pracovné povolenie do Izraela, tak to je môj koniec. Ale urobím všetko preto, aby to vyšlo.“

„Sľúb mi, že ma neopustíš, že sa ku mne vrátiš, budem na teba čakať.“

„Sľubujem, budeme si písať maily, budeme v kontakte a stále ťa budem informovať, aká je situácia.“

V telefóne zase nastalo ticho a počul som ako Ráchel plače. Po chvíli povedala:

„Prečo to takto musí byť, chcem, aby si bol tu! Zajtra ráno, keď pôjdem behať na pláž a ty tam nebudeš, ja si ani neviem predstaviť, ako to prežijem. Musím ísť, volajú ma do práce, sľúb mi, že mi dnes večer napíšeš.“

„Sľubujem, budem ti písať hoci aj každý deň, ja nemôžem byť bez teba. Nosím stále hviezdu, čo si mi dala, aspoň tak si so mnou, ale ja by som chcel, aby sme boli spolu...“

„Dobre, už musím naozaj ísť. Shalom, Rony.“

„Shalom, Ráchel.“

Stál som pred dvermi do nášho domu. Zazvonil som.

Zvítal som sa s našimi. Večerali sme a potom som sa pobral do svojej izby. Nemal som naozaj náladu na ďalekohľad rozhovory. Vyložil som si svoje veci z tašky a urobil som si poriadok v papieroch a v dokladoch.

Z puzdra na doklady mi vypadla fotka Ráchel. Odfo-
tografoval som ju na pláži pri mori v Tel Avive. Je na nej
krásna, ale v skutočnosti je ešte krajšia, a to nielen fyzic-
ky. Je moje všetko. Fotografiu som si odložil do stolíka pri
posteli, aby bola Ráchel stále so mnou.

Lahol som si na posteľ a všetko sa mi premietalo pred
očami. Spomienky na príjemné chvíle v Izraeli sa mi mie-
šali s poslednými nepríjemnými udalosťami, ktoré som za-
žil. Do mysle sa mi vtesnávalo to, čoho som sa najviac bál.

Ja nemôžem vo svojom živote vystáť, keď sa niečo
skončí fiaskom a to, na čom mi tak veľmi záležalo, už
neviem vrátiť späť. Potom sa to začne vytrácať a skončí
len ako spomienka.

Tentokrát sa to nesmie stať! Nedopustím to!

Začal som si robiť nové plány: Hneď zajtra ráno pôj-
dem do mesta a do agentúry, ktorá mi zabezpečila prácu
v Ashkelone. Mám peniaze a mám ich dosť. Nemyslím,
žeby mal byť problém niečo vybaviť. Určite sa nenechám
nikým a ničím odradiť. Niekde tam ďaleko je moja jediná
láska, láska môjho života, a ja som tu ako za trest sám vo
svojej izbe.

Nedokážem sa s tým vyrovnáť. Od zajtra začnem
bojovať, aby som Ráchel uvidel čím skôr. Nemôžem bez
nej byť. Ona mi je všetkým, je moje more, je moje slnko,
je môj mesiac, na ktorý sa pozerám z okna počas mojej
bezsennej noci.

Viem, že tam kdesi je a aj ona sa v ten istý čas

pozerá na mesiac a takto sa so mnou snaží spojiť. Rozumiem jej reči a počujem, ako sa ku mne prihovára a predstavujem si, že ma objíma tak, ako to vie len ona.

Cítim sa byť odkopnutý a nedocenený. Tak som sa snažil, mal som sa so všetkými rád, a takto ma život zradil.

Túto noc nebudem spať, nedá sa to. Budem načúvať, čo mi hovorí Ráchel...

Ráno, keď som sa prebral a sedel som na posteli, mal som ešte stále zo všetkého zmätok.

Po raňajkách som sa vybral do mesta do agentúry.

„Dobrý deň, včera som sa vrátil z Izraela proti svojej vôli.“

Šéfka agentúry na mňa ľútostivo pozrela.

„Dobrý deň, sadnite si, áno, viem, že tu došlo k nejakým zmenám, už pred týždňom ma informovali o týchto veciach.“

Pozrel som na ňu a opýtal som sa jej, prečo sa to stalo.

„Nooo, vec sa má tak. Zmenili sa tlačivá a na určitých miestach aj dohody o dĺžke pobytu a takisto pracovného pobytu v Izraeli.“

Nerozumel som tomu, tak som len na ňu cival. Povedal som dôrazne:

„Chcem sa vrátiť naspäť. Mám tam už zabehnutú prácu a aj priateľku, s ktorou plánujeme budúcnosť. Mám peniaze, nie je pre mňa problém zaplatiť všetky potrebné poplatky.“

„No viete, ono to teraz nie je o peniazoch, my musíme dodržiavať medzinárodné dohody. Keďže vás teraz vrátili domov, tak vy môžete žiadať o pracovný vstup do Izraela až o rok.“

Zbledol som a stratil som dych. Všetko je stratené! Je koniec! Už Ráchel nevidím!

„A nie je možné sa tam dostať na nejaké iné víza?“

„No, samozrejme, že áno, na turistické, ale to nebudete môcť pracovať a bude to len na pár týždňov. A to vám poviem, že ak by vás nachytali, že pracujete na turistické vízum, tak vás vyhostia, a už sa tam nevrátite nikdy. Ja na vašom mieste by som počkala ten jeden rok a potom by sme vám vybavili nový vstup a pracovné povolenie. Určite by som to neriskovala.“

Všetko sa mi pred očami rozplynulo.

Moja nádej, že sa teraz vrátim do Ashkelonu je stratená. Je koniec. Boj je prehratý. Neviem si predstaviť, čo tu budem oddnes vlastne robiť...

Rozlúčil som sa so šéfkou a bez slov som odišiel.

Teraz ma už naozaj prešla všetka nálada. Šiel som do

mesta a sadol som si na čaj do miestneho baru. Nebol tam nikto známy. Nemo som sedel a pozeral na stôl pred seba.

Čo teraz...

Naspäť sa nemôžem vrátiť, chýba mi moje slnko... Nemôžem byť bez nej, ako sa to mohlo takto skončiť?! Napíšem jej dnes o celej situácii... ale to ju položí rovnako ako mňa. Ani neviem, či jej túto pravdu mám vôbec napísať? Ale k čomu to bude, ak to budem tajiť? K ničomu. Nič sa tým nezmení.

Všetko jej musím napísať a možno niečo spolu vymyslíme. Vždy sme vyriešili spoločne každú záležitosť a každý problém. Musíme vyriešiť aj tento. Nejaká neviditeľná moc nás rozdelila a teraz nám bráni byť spolu.

Kapitola tretia

Pád

Dni plynuli, ale čas sa mi vliekol.

S riešením situácie som zatiaľ nepohol ani trochu. Každý večer som písal Ráchel o nových udalostiach, niekedy sme si aj telefonovali... Zobrala to ťažko, že rok nebudeme spolu, ale je tu stále nádej a je lepšie mať nádej, ako žiť s presvedčením, že to nie je možné.

Po dvoch mesiacoch som si zase dal žiadosti po firmách, aby som zbytočne nesedel doma, aby mi ten čas aj rýchlejšie ubehol. No zo šiestich firiem s voľným pracovným miestom, som neprešiel zdravotnou prehliadkou ani v jednej z nich – pre prípad „oko“.

Začal som sa strácať v neistote, zdalo sa mi, akoby zastal čas, akoby sa už všetko skončilo a ciele už nie sú na dosah.

Bolo mi otupno. Bol som sám. Na stolíku som mal stále fotku Ráchel, a tak by som s ňou veľmi chcel byť.

Písala mi, že si našla novú prácu a tá sťaž na Cypre jej pomohla v postupe na lepšie miesto. Spomínala mi, že o pol roka ich firma posielala na zaučenie a na zdokonalenie sa v profesii do USA na tri mesiace. Začína sa mi vzdávať. Až priveľmi.

Občas ma ovládne hrozný pocit, že už na mňa začína zabúdať.

Možno len klamem sám seba a všetko je ináč. Dokonca si píšeme už len každú stredu a voláme si v nedeľu sotva pol hodiny.

Obávam sa, že toto je ďalšia časť života, ktorá sa

postupne stráca a začína sa meniť na spomienky. A to ja nemôžem vystáť. Prečo mi niekto alebo niečo stále berie to, čo ma robí šťastným?! Prečo by som mal byť stále len nešťastný?!

Bol som u lekára a odporučil mi lieky na spanie a proti depresii. Najprv som to odmietal, ale potom som súhlasil.

Je mi strašne otupno a dlho, keďže som stále doma, lebo do žiadnej práce sa nedostanem.

Už ma delí iba pol roka od vybavenia papierov do Izraela. Háčik je len v tom, že Ráchel presne o pol roka odlieta do USA na tri mesiace. Takže v ten čas sa Izrael vlastne nekoná. Počkám, kým sa vráti a potom zavolám Joachimovi a dohodneme sa na nástupe. No a to je ešte veľmi ďaleko. Noci sú dlhé a osamelé.

Nezaujímam sa už nič v mojom okolí... chcem byť s ňou, len s ňou.

Tak som si zakladal na mojich vysnívaných predstavách, mal som presne premyslené, čo a ako.

Časom by som s ňou prišiel aj na dovolenku na Slovensko a zoznámil by som ju s našimi, hoci by si vôbec nerozumeli.

Ja by som bol tlmočník.

Potom by skúsila našu slovenskú kuchyňu a šiel by som s ňou na prechádzku do mesta. Ukázal by som jej naše mesto, moju školu, kam som chodil. Kúpil by som jej darček, nejaký prívesok zo zlata, tak ako ona mne darovala Dávidovu hviezdu.

Chcem, aby prišla, aby bola pri mne. Som sám, duša mi zomiera...

Ja to nevydržím, začínam byť na pochybách. Čo ak už niekoho má alebo si ho nájde v USA... Moje depresie začínajú byť neznesiteľné. Najradšej by som do všetkého kopol, zbalil si veci a odletel za ňou.

Prečo musia na tomto svete stále existovať nejaké prekážky a zábrany, ktoré bránia tým ľuďom, ktorí sa majú radi, byť spolu. Je to naozaj nespravodlivé.

Idem večerným mestom a predstavujem si, že je pri mne a že sa držíme za ruky. Predstavujem si, že sme spolu doma a pozeráme sa na hviezdy tak, ako v Ashkelone.

Predstavujem si, že sme spolu a bežíme spolu po pláži a po pravej strane hučí more. Predstavujem si, že ráno mi zazvoní Ráchel a ideme spolu do obchodu, potom sedíme na lavičke a spolu sa pozeráme na more a plánujeme, kam pôjdeme večer. Predstavujem si všetky tie miesta, kde sme boli, kde sme sa prechádzali, kde sme trávili svoj spoločný čas... Predstavujem si, že teraz o chvíľu pôjdeme otvoriť dvere a bude tam stáť ona, krásna a dokonalá žena, taká istá, ako som ju poznal.

Predstavujem si, že sa spolu opäť milujeme tak, ako kedysi.

Nemôžem sa s tým vyrovnáť, je to ťažký balvan. Každý deň je pre mňa utrpenie, nebaví ma to čakanie a ešte k tomu je tu aj neistota, ako to vlastne bude, keďže Ráchel odletí do USA.

Začínajú mi dochádzať peniaze.

Tak to nejde, že človek nemôže pracovať a nemá príjem. Všetky úspory raz dôjdu. Potom príde bezradnosť.

Už nastáva jeseň.

Všetko je sivé. Prichádza temné obdobie. Neznášam jeseň, je to čas starnutia a čas plný úzkostí.

Ráchel mi neodpísala už tretí týždeň. Nemôžem jesť ani spať, chcem, aby prišla ku mne, aby sa to všetko vrátilo. Chcem ju objasť, držať v náručí a poďakovať za všetko, za to, že mi ju Boh dal, že sa objavila v mojom živote a darovala mi samú seba. Ona je tým najväčším darom, aký som vôbec dostal.

Prečo ma opustila?

Kde je teraz a čo robí?

Duša mi umiera...

Vôbec mi neodpisuje už druhý mesiac...

„Pozri sa na hladinu vody a uvidíš svoje pravé ja...“

Ráchel

Autor:

Žiadny človek na tomto svete nemôže napísať príbeh niekoho iného tak, aby bol pravým obrazom jeho života.

Ja takisto môžem len poskladať časti príbehu tak, ako som ich počul od Ronyho a bol aj svedkom mnohých z nich. Ani ja som nemohol presne vedieť, čo sa za dvermi domu odohráva v Ronyho rodine, čo si on práve myslí a čo ho stále trápi.

Snažil som sa zachytiť tie hlavné časti, ktoré som poznal.

Rony sa v roku dvetisíc šesť rozhodol, že si vezme život. Nanešťastie sa mu to aj podarilo.

Kvantá liekov, ktoré vraj zapil vodou, ho uspali navždy. Našli ho v jeho izbe neskoro, už mu nebolo pomoci.

Spomínam si a sú to veľmi smutné spomienky, ako vyzeral predtým, keď k tomu došlo.

Bol veľmi chudý a od jeho rodičov viem, že mal nejaké psychické problémy, a preto mu doktor odporučil antidepresívne lieky. Posledný mesiac predtým, keď sa to stalo, ma už vôbec nekontaktoval a ja som vlastne naňho ani nemal čas, keďže som bol zamestnaný a musel som sa venovať aj svojej rodine.

Keby som len tušil, čo mu hrozí, keby som si uvedomil, že naozaj nie je s ním niečo v poriadku, že je to také vážne... keby... No už sa to nedá zvrátiť.

Pohreb sa konal na jar v našom meste Michalovce a v ten deň veľmi pršalo. Aj nebo plakalo. Plakalo za človekom plného nádejí, plánov do budúcnosti a človekom, ktorý nevedel nájsť tú správnu cestu.

Aspoň raz za mesiac chodím na cintorín a položím sviečku na Ronyho hrob. Už je to rok, čo Rony odišiel.

Táto nedeľa bola trochu iná. Prišiel som na cintorín a vybral som sa na to miesto plné smútku. Stál som a pozeral som sa na hrob. Bola tam nejaká kamenná tabuľka a na nej niečo napísané hebrejským písmom. Tá tabuľka bola presne z takého istého materiálu ako náhrobný kameň. Len to písmo bolo neznáme. Nechápal som, ako sa to tam dostalo a kto to sa o to postaral.

Nedalo mi to a opísal som na papier zvláštne písmo tak, ako bolo napísané na kamennej doske. Nevedel som, čo s tým urobím, ale veľmi ma to netrápilo.

Asi po týždni som vyhládal spoločnosť, ktorá prekladá texty. V obálke som im poslal text, ktorý som opísal. Trvalo len tri dni, kým to preložili. Otvoril som obálku a bola tam odpoveď:

„Dobrý deň. Text, ktorý ste nám poslali, je asi poetického významu:

Ten, čo miloval more a našiel v ňom hviezdu.“

Hneď som pochopil, čo sa stalo. To bola Ráchel.

Ráno som šiel za Ronyho rodičmi. Vysvetlili mi, že pred týždňom do nášho mesta prišla Ráchel s nejakými ľuďmi a pýtala sa po anglicky na hrob Ronyho. Ronyho otec s nimi šiel na cintorín autom a ukázal im hrob. Ráchel všetkých od hrobu poslala preč a bola tam sama asi hodinu. Potom sa vraj objavila pri hlavnej bráne celá uplakaná a pýtala sa na niekoho, kto hovorí anglickým jazykom. Jedna zamestnankyňa správy vedela po anglicky, o niečom sa dohadovali a vraj Ráchel aj podpísala nejaké papiere, len nikomu nepovedala, aké.

Zrazu mi to bolo všetko jasné. Vypýtal som si od Ronyho rodičov adresu Ráchel, pretože mi začala blúdiť hlavou jedna myšlienka.

Napísal som list v slovenskom jazyku a dal som ho preložiť kamarátovi, ktorý je lektorom anglického jazyka na gymnáziu v našom meste.

V liste som požiadal Ráchel, aby mi dovolila napísať príbeh o nej a o Ronym. Vysvetlil som jej, že som blízka osoba jeho rodiny a že o nej mi Rony veľa rozprával. Že viem veľa vecí, ktoré sa udiali ako v Izraeli, tak aj u nás doma.

Napadlo mi, že by som mohol o tom všetkom napísať príbeh, takisto som sa jej spýtal, či by som mohol v knihe použiť jej fotografie, ktoré sú dodnes v Ronyho izbe. Ale Ronyho fotku si rodina v knihe neželá zverejniť.

Pravdupovediac, vôbec som neveril, že na list niekedy dostanem odpoveď, a ak áno, tak určite s týmito podmienkami nikdy nebude súhlasiť.

Po mesiaci sa v schránke objavil list so známkou z Izraela. Neveril som vlastným očiam.

Sadol som si v obývačke a otvoril som list. Bolo to neveriteľné, ale bol v slovenskom jazyku. Ráchel ho dala preložiť v Izraeli.

List od Ráchel

Dobrý deň.

Dostala som váš list a veľmi ma prekvapil a takisto potešil. Bola som u vás na Slovensku týždeň s mojimi bratancami.

Musela som prísť. Dala som spraviť nápis na hrob pre Ronyho. Stále ho nosím v srdci a veľmi si vyčítam deň, keď musel odísť a ja som mu nemohla pomôcť. Je to niečo, čo vo mne už zostane navždy.

Pokiaľ ide o príbeh, napíšte ho. Budem veľmi rada, ale jednu knihu mi, prosím, pošlite do Izraela, hoci bude napísaná vo vašom jazyku. Chcem ju mať doma. Budem veľmi rada, že tento odkaz neumrie a bude tu navždy tak, ako Rony v mojom srdci.

Držím vám palce a veľmi sa teším na knihu. Ja si ju u nás dám preložiť.

S pozdravom Ráchel.

OBSAH:

Predslov	4
Kapitola prvá	7
Autor	36
Kapitola druhá	38
Volanie raja	
Kapitola tretia	69
Pád	
Autor	75
List od Ráchel	79

Autor knihy: Brandon McYntire.

Autor sa narodil v meste Michalovce v roku 1978.

Nádej a pád je jeho druhá kniha v poradí, ale jediná tohto žánru ako román... Je to odklon od jeho tradičnej sci-fi a ezoterickej tvorby. Je to dôkaz toho, že najlepšie – najhoršie príbehy píše život sám. Autor vychytil tieto signály a zložil ich do príbehu, ktorý vypovedá o veľmi trpkých skúsenostiach človeka potýkajúceho sa so zdravotným obmedzením, aké navonok nie je možné rozpoznať.

Dej príbehu sa odohráva na Slovensku a následne sa prelína do pracovného života v Izraeli. Realistické opísanie situácií, v ktorých sa hlavná postava deja ocitá, ponúka čitateľovi spoznať utrpenie ľudí, ktorí sú v živote niečím limitovaní.

SKUTOČNÝ PRÍBEH

Príbeh lásky, ktorý si nesie svoju trpkosť. Koľko šťastia nám život prinesie, rovnako nám vezme to, čo by sme najmenej čakali. Koľko životných stretnutí vnesie do toho nášho to pravé slnko?! Môže ich byť nečakane veľa ale medzi nimi je skryté len to jediné, ktoré je nám už dávno určené. Nieкто prežije dlhý život ale nestretne človeka, ktorý ho má spraviť šťastným. A opačne.

Niekedy sa zdá, že utrpenie nemá konca a napriek tomu stretne niekoho, kto nám rozjasní hviezdy na celý život. Je to láska.

A môže byť pravá len vtedy, keď so sebou prinesie aj bolesť, utrpenie a stratu. Rozhodol som sa napísať tento životný tragický a rozporuplný príbeh, ktorý už po svojom prvom vydaní zapríčinil mnoho diskusií aj v lekárskech kruhoch.

Udalosti ma fascinovali natoľko, že som musel siahnuť na samé dno svojich možností a napísať túto knihu. Príbeh nemá za cieľ postaviť proti sebe ľudí, ktorí budú za každú cenu presadzovať svoj pohľad na celú záležitosť. Je to príbeh človeka na ceste k tomu, čo má už dávno určené. A to je nájsť svoju jediná hviezdu. Ale v tomto príbehu...

